

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 80
Nº 5

ΕΜΕΙΣ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ακ Πολυτεχνειο

DM 1.-

ΒΓΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ

Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ εἶναι μιὰ προσπάθεια αὐτόνομων πολι-
τικῶν δυνάμεων τῆς Φραγκφούρτης καὶ ἔχει σὰν σκοπὸ:

-τὴν προώθηση τῆς συζήτησης ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνες ἐρ-
γάτες καὶ φοιτητές τῆς πόλης μας γύρω ἀπὸ τὰ προβλή-
ματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν στοὺς τόπους δουλειᾶς καὶ στὸ
πανεπιστήμιο, κἀτι ποὺ δυστυχῶς παραμελήθηκε μέχρι σή-
μερα λίγο ἢ πολὺ ἀπ' ὅλες τὲς ἐδῶ ἐλληνικὲς πολιτικὲς
δυνάμεις,

-τὴν παρουσίαση καὶ ἀνάλυση γενικώτερων οἰκονομικῶν,
κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν γεγονότων τόσο στὴ Γερμανία
καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅσο καὶ ἄλλοι,

-νὰ δώσει τῇ δυνατότητα σ' ὅλους ἐκείνους τοὺς συμπα-
τριῶτες, ποὺ δὲν ἐκφράζονται ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα μέσα
ἐνημέρωσης, νὰ ποῦν τὴ γνώμη τους καὶ νὰ γράφουν γύρω
ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν.

Ἡ πληροφόρηση αὐτὴ θὰ γίνεται ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῶν ἐξω-
κοινοβουλευτικῶν δυνάμεων τῆς ἐλληνικῆς Ἀριστερᾶς
στὴν πόλη τῆς Φραγκφούρτης καὶ σὲ ἀντιπαράθεση πρὸς
τὸν ἀστικὸ καὶ νομματικὸ τύπο.

.... ἢ εἶσαι ἐνα μέρος τοῦ προβλήματος
ἢ ἐνα μέρος τῆς λύσης τοῦ

σ' αυτο το φυλλο

- Σελίδα 2 : ένα περιοδικό ...
- 6 : φτύστε τούς τελετάρχες
- 7 : η βία δέν είναι μονόδρομος
- 10 : ο 815 καί οι μνηστήρες τής εξουσίας
(καί δύο προκηρύξεις τής επιτροπής για
τήν προώθηση τών καταλήψεων)
- 14 : ποιός είναι;
- 15 : οι αποδιοπομπαίοι
- 18 : κρίση πετρέλαιο κέρδη
- 19 : εξαπλωση τών ατομικών όπλων
- 20 : καταν-ΑΛΩΣΗ (ποίημα)
- 21 : η "στοργή" τών γερμανικών αρχών για τά
παιδιά τών ξένων
μερικές από τίς νομικές διατάξεις για τό
σχολικό
- 23 : τό μοντέλλο Στάϊνχάϊμ
- 24 : κάτω η αναγκαστική ενσωμάτωση
- 27 : πληροφορίες σχόλια

ΕΜΕΙΣ**ένα περιοδικό...****ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ****ακ Πολυτεχνείο**

DM 1- ΒΓΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ

ή

**ΓΙΑΤΙ Η ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ "ΕΜΕΙΣ",
ΕΙΝΑΙ ΚΟΣΜΟΪΣΤΟΡΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ
ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΗ
ΤΑ ΚΟΣΜΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ
ΝΑ ΠΕΡΙΣΣΕΨΟΥΝ ΤΟΣΟ,
ΩΣΤΕ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ**

Ένα περιοδικό είναι ένα περιοδικό. Βγαίνει σε τακτικά διαστήματα, έχει μία, σχετικά, τυποποιημένη εμφάνιση, περιέχει μία συγκεκριμένη επιλογή θεμάτων, εκπροσωπεί μία ωρισμένη πολιτική τάση (ακόμα και όταν δεν γράφει λέξη για πολιτική) έχει ένα συγκεκριμένο κοινό που το διαβάζει.

Ένα περιοδικό όμως είναι και ένας κόσμος, μία μικρή κοινωνία που δουλεύει οργανωμένα για να φτιάξει το επόμενο φύλλο.

Ο αναγνώστης παίρνει στα χέρια του το τυπωμένο χαρτί. Διαβάζει τα άρθρα, συμφωνεί ή όχι, κυτάζει ποιός τ'α γράφει, ίσως. Έχει μία γνώμη γι αυτό. "Καλό" ή "όχι καλό", "ενδιαφέρον" ή όχι.

Όλα τ'άλλα, η προεργασία έκδοσης του περιοδικού, του παραμένουν σχετικά άγνωστα και από πρώτη άποψη δεν είναι απαραίτητο να τ'ον ενδιαφέρουν.

Εμείς νομίζουμε, ότι το πως βγαίνει ένα περιοδικό, ιδιαίτερα όταν αυτό είναι πολιτικό, είναι σπουδαίο, γιατί δίνει μία συγκεκριμένη στάση και απάντηση στο πρόβλημα της κοινωνικής οργάνωσης και του διαχωρισμού, βάζοντας τις βάσεις για την ιδεολογικοποιημένη παγίωσή τους ή για το ξεπέ-
ρασμά τους.

Παρακάτω θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε τον τρόπον της δουλειάς μας για την έκδοση του "εμείς".

- α) Στην ιεραρχική, βασισμένη στην κατανομή εργασίας και στο διαχωρισμό οργάνωση αντιπαραθέτουμε τη συλλογική, χωρίς ιεραρχία και ειδικούς. Χωρίς "δημοσιογράφους" και "σελιδοποιούς". Το "εμείς" είναι αποτέλεσμα συλλογικής συζήτησης και δουλειάς. Η διαδικασία έκδοσης, έτσι, γίνεται για τον καθένα διαδικασία συμμετοχής και συνειδητοποίησης και τέλος τρόπος σκέψης και κοινωνικής συμπεριφοράς.
- β) Κάνουμε πράξη τη θεωρητική μας θέση για τον τρόπο της κοινωνικής οργάνωσης που επιδιώκουμε γενικώτερα. Γιατί νομίζουμε ότι εκεί, όπου είναι δυνατό πρέπει από τώρα να βάζουμε τις βάσεις της πρακτικής μας αντιπαράθεσης με τις δομές και τις αξίες που επέβαλε σε όλα τ'α κοινωνικά επίπεδα η εξουσία του κεφαλαίου

γιατι βγαινει το ,εμεις'

Τό "εμείς" εκφράζει τήν ανάγκη μας νά διατυπώσουμε τίς πολιτικές μας απόψεις, χωρίς επεξηγήσεις καί παραποιήσεις από τρίτους. Νά επέμβουμε, όσο μπορεί νά τό κάνει αυτό ένα περιοδικό, σέ διαδικασίες προβληματισμού καί κινητοποίησης.

Νά συντελέσουμε στήν απομυθοποίηση τής κοινωνικής πραγματικότητας, πού προσφέρεται παραμορφωμένη μέ διαφορετικά ιδεολογικά πακεταρίσματα (κάτω οι ιδεολογίες).

Είμαστε σίγουροι, πώς η δική μας οπτική γωνία αποφεύγει νά δημιουργήσει ένα ακόμα περίβλημα μυθικό τών κοινωνικών σχέσεων.

Η δράση μας, ο προβληματισμός μας, τό επίπλεδο τής πολιτικής μας δουλειάς δέν είναι ξεχωριστά από τό περιοδικό, αφήνοντας το νά είναι μονάχα ένας φορέας κιόλας διατυπωμένων "μηνυμάτων", αλλά αποτελούν ένα οργανικό σύνολο. Έτσι κάθε συζήτηση πού τοποθετεί γενικά (ή

θεωρητικά) ένα πρόβλημα πού θά αποτελέσει αντικείμενο τής δραστηριότητάς μας, ξαναβρίσκεται διατυπωμένη μέσα στό περιοδικό. Για νά μή μείνει η συζήτηση μόνο ανάμεσα σ' αυτούς πού τήν κάνανε, αλλά νά φτάσει καί σέ άλλους πού τούς ενδιαφέρει.

Τό περιοδικό πρίν από όλους επιδρά σέ μάς. Όλη η διαδικασία τής έκδοσης καί η συζήτηση τών συγκεκριμένων θεμάτων συμβάλει στήν παραέρα συνειδητοποίησή μας καί τή συγκριμενοποίηση τής πολιτικής μας τοποθέτησης.

Αλλά καί στήν ανανέωση καί προώθηση ικανοτήτων τού καθενός μας.

Καί γιά νά τό ξαναπούμε: είναι ένας τρόπος γιά νά κάνουμε τή θεωρία μας γιά συλλογική δουλειά πράξη. Μιά πράξη, πού μέ τίς εμπειρίες πού κάνουμε συνεχώς ελέγχεται, αναθεωρείται καί προχωράει παραέρα.

πως βγαινει το ,εμεις'

Όταν αποφασίσαμε νά βγάλουμε τό "εμείς" κοινή ήταν η άποψη, πώς τό περιοδικό μας δέν θά πρεπε σέ καμιά περίπτωση νά είναι τό άθροισμα άρθρων ή σχολίων ωρισμένων "αρθρογράφων" ή "δημοσιογράφων" μέ ειδικές ικανότητες, πού στους άλλους θά άφηνε μόνο τή δυνατότητα "εποικοδομητικής κριτικής" ή διαφωνιών.

Σκεφθήκαμε, πώς ένας τέτοιος τρόπος έκδοσης αναπαράγει τόν διαχωρισμό ανάμεσα σ' αυτούς πού "σκέφτονται", "γράφουν", "παράγουν ιδέες" καί σ' αυτούς πού τίς δέχονται, τίς διαδίδουν, τίς κάνουν πράξη. Καί κάνουν αναγκαστικά καί τή χειρωνακτική δουλειά. Αυτός ο διαχωρισμός, όσο "φυσιολογικός" κι άν φαίνεται σέ πρώτη όψη έχει γιά βάση του μία πολύ λίγο φυσιολογική λογική τού συστήματος: τόν κοινωνικό διαχωρισμό, τό καλουπάριο σέ ρόλους, τό ξεχώρισμα τών πιδ "ικανών" από τούς λιγώτερο, γιά νά φτάσουμε κάποτε, ακολουθώντας αυτή τή λογική ως τό τέλος της, στήν "καταξίωμένη ηγεσία".

Νομίσουμε, αφού κοιταχτήκαμε καλά καλά, ότι τά κεφάλια όλωνών μας λειτουργούν φυσιολογικά καί πώς ο καθένας μας θά μπορούσε νά γράψει κάποιο άρθρο, νά διαμορφώσει μία σελίδα.

Αλλά καί αυτό δέν μάς ήταν αρκετό.

Τό τί σκέφτεται καί γράφει ένας σύντροφος στό γραφείο του είναι η μία μεριά. Όταν αυτό φτάσει κατευθείαν στό περιοδικό, αυτό γίνεται πάλι άθροισμα μιάς σειράς προσωπικών άρθρων.

Ενώ ένα άρθρο πού συζητιέται από όλους πρίν φτάσει στήν τελική του μορφή, παίρνοντας υπόψη τίς διαφωνίες, παρατηρήσεις, συμπληρώσεις εκφράζει τήν κοινή προσπάθεια, τή σύνθεση τών απόψεων, τήν απόχτηση μιάς κοινής στάσης.

Ξεκινάμε μέ μία κοινή αρχική συζήτηση, πού τοποθετεί τό θέμα καί τά όριά του καθώς καί τίς πολιτικές διαστάσεις πού μάς ενδιαφέρουν περισσότερο.

Ενας ή περισσότεροι αναλαβαίνουν νά διατυπώσουν λεπτομερειακά προχωρώντας σέ βάθος αυτά πού οριακά καθορίστηκαν.

Ακολουθεί γενική συζήτηση πάνω στό αποτέλεσμα αυτής τής προσπάθειας (συχνά αυτό τό τελικό στάδιο κραιπάει περισσότερο από μία φορά).

Μετά από τή συζήτηση αυτή τό άρθρο παίρνει τήν τελική του μορφή.

Έτσι κάθε άρθρο είναι αποτέλεσμα συλλογικής δουλειάς, εκφράζει τήν ομάδα καί γίνεται, μέ τόν τρόπο παραγωγής του, φραγμός στήν εξειδίκευση "δημοσιογράφων" (άν καί μένουν αρκετά περιθώρια καί γι' αυτό στό επίπεδο διατύπωσης καί διαμόρφωσης τού άρθρου).

Θεωρητικά-μέχρι τώρα δέν παρουσιάστηκε- υπάρχει περίπτωση διαμετρικών διαφωνιών πάνω σέ ένα θέμα. Νομίζουμε ότι σέ μία τέτοια περίπτωση είναι λογικό νά δημοσιεύονται οι δύο απόψεις.

Αλλά καί στίς υπόλοιπες δουλειές συμμετέχουν όλοι.

Όχι μόνο η απόδοση, η συμμετοχή καί η εξάσκηση τού καθενός είναι αυτό πού μετράει.

Χάνεται τό άτομο στήν ομάδα;

Στήν περίπτωσή μας αναγνωρίζει τό άτομο τόν εαυτό του στήν ομάδα.

δεματα

Πώς γίνεται όμως η επιλογή των θεμάτων; Η συζήτηση αρχίζει με αυθόρμητες προτάσεις θεμάτων που ο καθένας μας βρίσκει σπουδαία για συλλογική συζήτηση. Αυτά είναι συνήθως πολύ περισσότερα από όσα μπορούν να χωρέσουν σε ένα περιοδικό.

Στή συζήτηση που ακολουθεί γίνεται μιά πρώτη αξιολόγηση και επιλογή, έτσι που τα θέματα που μένουν να απασχολούν και άλλους στην ομάδα αλλά και να είναι γενικότερου ενδιαφέροντος.

Αυτό δεν πάει να πεί ότι θέματα που βρίσκει έστω και ένας σπουδαία και επιμένει στην επεξεργασία τους, απορρίπτονται.

Μπορούμε όμως να αναφέρουμε ωρισμένα κριτήρια που λίγο πολύ είναι αποφασιστικά στην επιλογή των θεμάτων (η σειρά δεν είναι αξιολογική) :

- ανταπόκριση στον ρόλο του περιοδικού, όπως τον καθορίσαμε
- ερεθισμοί από την επικαιρότητα
- προβλήματα που απασχολούν το κίνημα
- προβλήματα που απασχολούν την ομάδα ή μέρη της
- θέματα που προωθούν τον προβληματισμό μας και τη δουλειά μας στους "χώρους" που δουλεύουμε

χρηματοδότηση

Κάθε περιοδικό είναι και χρήματα: χαρτί, τυπογραφείο, υλικά.

Και χρήματα: εισπράξεις, συνδρομές ("εμείς" δεν έχουμε).

Υπάρχουν περιοδικά που είναι επιχειρήσεις. Τό τί γράφουν είναι σχετικά αδιάφορο. Αρκεί να πουλιέται.

Υπάρχουν περιοδικά που δουλεύουν σαν επιχειρήσεις. Έχουν καθωρισμένη πολιτική κατεύθυνση, αλλά κατά τα άλλα δουλεύουν όπως τα πρώτα.

Υπάρχουν περιοδικά που χρηματοδοτούνται: από τον Πάπα, την CIA, τους βιομήχανους, την Κεντρική Επιτροπή, τη Μόσχα, το Πεκίνο, τα Τίρανα...

Τό "εμείς" έχει λιγώτερα έσοδα από έξοδα, κι αυτό μάλιστα θεληματικά, σαν στοιχείο της λογικής του.

Ο συλλογισμός είναι απλός: αφού βγάζουμε ένα περιοδικό, δηλαδή λέμε εμείς τη γνώμη μας σε κάποιον άλλο, που δεν παίρνει μέρος στη συζήτησή μας, δηλαδή δεν μπορεί να εκφραστεί άμεσα από αυτό, είναι παράλογο να του ζητήσουμε να μάς καλύψει όλα τα έξοδα της έκδοσής του.

Τό έλλειμα τό καλύπτουμε δουλεύοντας. . . Αλλά αυτός πάλι που θέλει να διαβάσει τό "εμείς", που δεν είναι απόψεις προφορικές δηλαδή δωρεάν, αλλά τυπωμένες, κι αυτό πάει να πεί έξοδα, πρέπει να πληρώσει ένα μέρος απ' αυτά, για να χει την τύχη να τό ξαναδιαβάσει.

Φυσικά υπάρχουν εξαιρέσεις:

- όταν κανείς πεί ότι δεν έχει λεφτά
- όταν τό κλέφει
- όταν τό διαβάσει από τό φίλο του
- όταν μάς δηλώσει ότι θά τό χρησιμοποιήσει για προσάναμμα σε εμπρησμό.

Φυσικά θά μπορούσαμε να καλύψουμε ένα μέρος των εξόδων μας με διαφημίσεις. Δεν είναι λίγοι αυτοί που μάς προτείνουν να μάς "βοηθήσουν" οικονομικά με τό "μικρό" αντάλλαγμα της διαφήμισης των προϊόντων ή των μαγαζιών τους.

Μόνο που εμείς, ζώντας σε ένα κόσμο που έχει κυριευθεί ως τό μούνι από τό διαφήμιση, όπου αυτό που φαίνεται για ζωή και για ιδιαιτερότητα είναι αυτό που πουλήθηκε λίγο πριν με πουτανιά από κάποιο πονηρό διαφημιστή, θέλουμε να κρατήσουμε τό "νησί" μας άδαιο από αυτό που έχει γεμίσει τό πάντα. Ετσι αρνιόμαστε να δημοσιεύουμε και πληροφοριακές ακόμα διαφημίσεις του τύπου: "Δέν φάγατε ακόμα στο εστιατόριό μας; Χάσατε ένα κομμάτι Ελλάδα στο κέντρο της Φρανκφούρτης. Στερείτε στον εαυτό σας μεθυστικές στιγμές διακοπών. Μένετε έξω από διονυσιακά γλέντια. Οποσδήποτε τη βδομάδα που πέρασε δεν αποδώσατε όσο έπρεπε. Είναι όμως αυτό αρκετό για να μέινετε έξω από την συμπυκνωμένη διασκέδαση;"

Επειδή όμως και οι δικές μας αρχές έχουν την τιμή τους, συμφωνήσαμε ομόφωνα να δεχτούμε οποιαδήποτε διαφήμιση, προσφέροντας 1/8 της σελίδας μας στο ποσό των 10.000 μαρκων.

Μερικοί, λέει, τό σκέφτονται.

και ακομα:

- Τό περιοδικό εξακολουθεί νά βγαίνει. Καί όπως φαίνεται θά εξακολουθεί νά βγαίνει για καιρό. Κάτι όχι καί τόσο αυτονόητο, άν σκεφτεί κανείς πόσα περιοδικά βγήκαν καί εξαφανίστηκαν, καί ακόμα τίς προϋποθέσεις έκδοσης τού δικού μας (μικρή πολιτική ομάδα, όχι ο πιο "άνετος" τρόπος παραγωγής του)
- Όχι μόνο τό ότι εξακολουθεί νά βγαίνει τό περιοδικό μάς δίνει μιá σχετική ικανοποίηση. Πιο σπουδαίο είναι τό ότι εξακολουθεί νά "παράγεται" μέ τόν τρόπο τού στην αρχή καθορίσαμε για σωστό. Τότε, πού η συζήτηση πηγαινοέρχονταν ανάμεσα στην θεωρητική τοποθέτηση καί τίς δυνατότητες εφαρμογής της στην πράξη.
- Στό μεταξύ η πεποίθησή μας έγινε εμπειρία πού λέει, πώς όχι μόνο κάτι τέτοιο γίνεται αλλά είναι καί κοινωνικά σωστό. Καί νομίζουμε πώς κάπως έτσι πρέπει νά βγαίνουν όλα τά πολιτικά περιοδικά πού έχουν αξίωση λίγο μεγαλύτερη από τό νά είναι φορείς επαναστατικών, σοσιαλιστικών, ανατρεπτικών απόψεων. Καί δέν θέλουν οι απόψεις πού "κουβαλάνε" νά αναιρούνται στή σύγκρουσή τους μέ τίς συγκεκριμένες "σχέσεις παραγωγής" τους.
- Αποχτήσαμε ένα άλλο κριτήριο για τήν "ποιότητα". Όχι μόνο τό αποτέλεσμα τής (ατομικής ή συλλογικής) διανοητικής προσπάθειας είναι μέτρο εκτίμησης, αλλά καί η διαδικασία μέσα από τήν οποία βγήκε καί ο βαθμός επίδρασης σ' αυτούς πού πήραν μέρος.
- Κάνουμε όλοι μας για πρώτη φορά περιοδικό. Αρχίσαμε χωρίς νά ξέρουμε τί τεχνικά προβλήματα υπάρχουν καί πώς λύνονται. Στό μεταξύ μάθαμε πολλά. Άλλα τόσα αυτά πού δέν ξέρουμε. Τά τεχνικά μας μέσα είναι περιορισμένα, κάτι πού συχνά γίνεται εμπόδιο στην καλύτερη διαμόρφωση τού περιοδικού. Παρόλα αυτά, καί σάν εμφάνιση τό "εμείς" δέν είναι απελπιστικό.

Λοιπόν; Βγάσουμε τό περιοδικό-θαύμα; Είμαστε ανεπανόρθωτα ευτυχισμένοι μέ τό αποτέλεσμα τής δουλειάς μας;

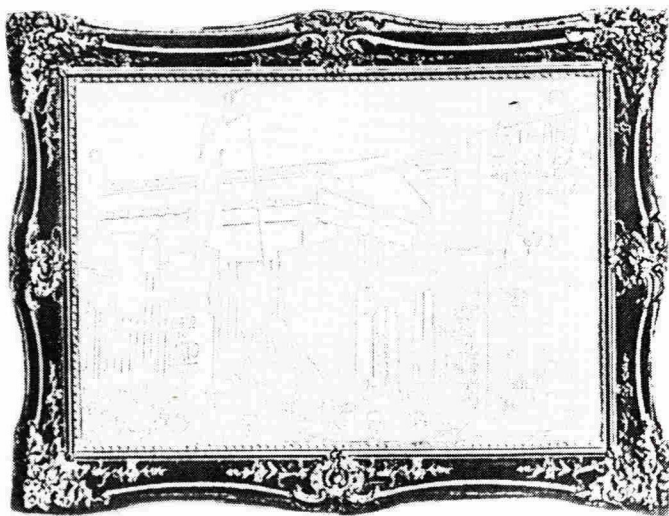
Τόσο αφελείς πάλι δέν είμαστε.

Ή, για νά γίνουμε συγκεκριμένοι: κανένας μας δέν είναι τόσο πολύ ικανοποιημένος από τό περιοδικό μας (αυτό δέν αναιρεί όσα είπαμε παραπάνω):

- Όσο ιδανικός κι άν φαίνεται ο τρόπος δουλειάς μας, πού περιγράψαμε παραπάνω, άλλο τόσο είναι ευαίσθητος στις διακυμάνσεις συμμετοχής τών μελών τής ομάδας. Βαρεισθημάρα, απογοήτευση, ασυνέπεια, πράγματα πού δέν είναι τίνα οι κανένα μας, γίνονται αιτία για υπέρβαση ημερομηνιών πού καθορίστηκαν "υπεύθυνα" κοινά.
- Μέσα στις προθέσεις μας, όταν βγάλαμε τό περιοδικό, ήταν καί νά δώσουμε τήν δυνατότητα νά εκφραστούν άλλες αυτόνομες ομάδες πού δουλεύουν πολιτικά. Τελικά αυτό ελάχιστα έγινε, λίγες οι προσπάθειες αυτόνομης οργάνωσης καί δράσης. Έτσι τό "εμείς" τό γράφουμε σχεδόν αποκλειστικά εμείς.
- Η διαδικασία συλλογικής επεξεργασίας καί διεκπεραίωσης τής δουλειάς απαιτεί φυσικά περισσότερο χρόνο. Σ' αυτόν προσθέτεται πάντα καί η καθυστέρηση πού οφείλεται σέ μάς. Έτσι τό περιοδικό βγαίνει πολύ σπάνια. Καί οι δυνατότητές μας τουλάχιστον επιτρέπουν μιá πιο τακτική έκδοση. Η έκδοση τού επόμενου φύλλου καθυστερεί, τό χαλάρωμα εξαπλώνεται καί σέ άλλους. Αλλά αυτοί είμαστε. Όχι πολιτικές μηχανές, πού βρέχει-χιονίζει προσφέρουν σέ τακτικές ημερομηνίες αυτό πού υποσχέθηκαν σέ ένα απρόσωπο κοινό, αλλά άτομα όπως καί τά άλλα, πού έχουν δυσκολίες, αμφιβολίες, πού τεμπελιάζουν κιόλας (η πούτানা η κοινωνία φταίει). Όχι δηλαδή μιá καινούργια εκκλησούλα (μέ τή "δύναμη" τής πίστης), αλλά μιá ομάδα πού συζητάει. Καί ζεί. Καί αγωνίζεται. Καί θέλει νά τά κάνει όλα αυτά ένα.

ΦΤΥΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΕΛΕΤΑΡΧΕΣ

Τό Πολυτεχνείο είναι γιατί κι από εκείνοι ή οι από εκείνα
Εί είναι ή είναι είναι ή είναι
Εί είναι ή είναι ή είναι
Εί είναι ή είναι ή είναι

Τό Πολυτεχνείο ήταν αυτό που όλοι φοβούνται:
η αυθόρμητη λαϊκή εξέγερση.
Χωρίς διοργανωτή, χωρίς καθοδηγητή, χωρίς πρό-
γραμμα.
Μέ στόχους που συνεχώς κλιμακώνονταν.
Χωρίς τακτικούς ελιγμούς.
Μέ διάθεση να συντρίψει ότι στέκονταν εμπόδιο
στόν δρόμο της.
Χωρίς "ρελιστικούς" υπολογισμούς.
Μέ κινητήρα τις ελπίδες και τις προσδοκίες
αυτών που συμμετείχαν, για ριζική αλλαγή της
καθημερινής ζωής, όπως την καταλάβαινε ο καθέ-
νας, αλλά χωρίς ακρωτηριασμούς και ταπεινώσεις.

"Ρεαλιστικούς" υπολογισμούς και τακτικές είχαν
τό κόμματα:

Ο Δρακόπουλος (ΚΚΕ-εσ.) φλερτάροντας με την
"φιλελευθεροποίηση" του Παπαδόπουλου, μιλάει
για "ύποπτα και ανεύθυνα στοιχεία".
Η "αντιΕΦΕΕ", μαμά της ΚΝΕ, αποχωρεί από τό
κατεχόμενο Πολυτεχνείο, όταν οι φοιτητές αρ-
νούνται να περιοριστούν σε "καθαρά φοιτητικά
προβλήματα" και σηκώνουν τη σημαία της κοινω-
νικής εξέγερσης (θα ξαναγυρίσει αργότερα, όταν
δεί ότι η εξέγερση γίνεται και χωρίς αυτήν).

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου-όπως όλες οι εξ-
εγέρσεις-έζησε τη νίκη της. Και την ήττα της.
Έγινε πρώτα η ρωγή, που λίγο αργότερα σώρια-
σε την δικτατορία.
Αλλά και είδε τις προσδοκίες και τις ελπίδες
για συντριβή της αλλοτριωμένης καθημερινότη-
τας, για ριζική αλλαγή, να σβήνουν μία μία.

Τό Πολυτεχνείο, σάν στιγμή της εξέγερσης, έμει-
νε στη συνείδηση του λαού σάν ο σταθμός που
σημάδεψε τό τέλος της χούντας.
Είναι αναμφισβήτητο γεγονός: κανένα κόμμα, κα-
μιά οργάνωση δέν μπορεί να ισχυριστεί ότι η
εξέγερση του Πολυτεχνείου είναι αποτέλεσμα
της δικής του δράσης, της δικής του κινητοποί-
σης, του δικού του προγράμματος.
Μιά και αυτό είναι αδύνατο, ο αγώνας δρόμου
για την οικειοποίηση του Πολυτεχνείου, για την
μονοπώλησή του, γίνεται στο επίπεδο της "αυθεν-
τικής" ερμηνείας και της "διαφύλαξης" του
"πνεύματός" του.
Η πιο λαμπρή γιορτή, τό πιο συγκινητικό μνημό-
συνο, ο πιο θερμός λόγος, γίνεται ο δείχτης της
"προσήλωσης" και της "συνέχισης" των ιδανικών
του.
Η ανάμνηση της εξέγερσης γίνεται εμπόρευμα
φιλικατζήδων της πολιτικής, που μαζί με την
ευλάβεια και την συγκίνηση δέν ξεχνούν να που-
λήσουν όσο πιο πολλή μπορούν από την σωστή πο-
λιτική τους.

Και παράλληλα να κατακραυγώνουν, να απολεί-
σουν, να αναθεματίσουν αυτούς που ασελγούν σε
βάρος ενός μνημείου, που μόνο οι ίδιοι έχουν
δικαίωμα να ξεσκονίζουν.

Μνημόσυνα και γιορτές κάθε χρόνο προσπαθούν
να "διατηρήσουν ζωντανό τό πνεύμα του Πολυτε-
χνείου". Δέν λείπει κανένας απ' αυτά.
Καταπιεστές και καταπιεζόμενοι, κράτος και
λαός, αρχιμπάτσοι και επίσημοι αρχιαντιστασια-
κοί τιμούν με την παρουσία τους τις εκδηλώ-
σεις.
Η εξέγερση που πήγε να αλλάξει τον κόσμο μας
στριμώχεται στην γιορτή των 24 ωρών.

Όλοι υμνούν τό Πολυτεχνείο, τό θυμιατίζουν,
βγάζουν συγκινητικούς λόγους, μιλάνε με θαυμα-
σμό για τη συνετότητα του λαού, για την αυτο-
πειθαρχία του, για την απομόνωση των εξτρεμιστών
για τους ρεαλιστικούς στόχους και φυσικά για
την μαχητικότητα που χαρακτήριζε την εξέγερση.
Πού γίνεται έτσι σεμνή, χωρίς εξτρεμισμούς και
ακρότητες, τόσο, που να χωράει στο πρόγραμμα
οποιοδήποτε ευπρεπές κόμματος.

Η εξέγερση καταπλακώνεται και γίνεται γιορτή,
μνημόσυνο, τελετή με αρχή και τέλος, με τάξη,
με τελετάρχες και ομιλητές, με επίσημους ερμη-
νευτές και ευλαβείς συμμετέχοντες.

Η συμμετοχή γίνεται πολιτική πράξη και η περι-
φρούρηση της τελετής πολιτικό καθήκον.
Η "σωστή ερμηνεία" του πνεύματος του Πολυτε-
χνείου αντικείμενο παζαρέματος πολιτικών παρα-
τάξεων.

Η κοινωνική εξέγερση καλουπώνεται στο μέγεθος
θρησκευτικής ιεροτελεστίας.
Τό θέαμα αντικαθιστά τό όνειρο, η τάξη την
αναρχία, η ευλάβεια την ασέβεια, η πειθαρχία την
αντίσταση, η τελετή την φαντασία.

Η εξέγερση γίνεται ανάμνηση, νοσταλγία.
Αποστειρώνεται για να προσφερθεί ανώδυνη σ'
αυτούς που θέλουν λίγο να την "ζήσουν".

Παπάδες, ποντάνες (πολιτικές), έμποροι (ιδεολο-
γίας), ταβαντζήδες (στρατολόγησης) προσπαθούν
να ζεστάνουν τη σούπα τους στη φωτιά που άν-
αψε τό Πολυτεχνείο.

Κι αυτό κάθε χρόνο. Φέτος και πέρσι. Και του
χρόνου. Και μετά δέκα χρόνια...

Τό Πολυτεχνείο ουρλιάζει:

Αναδημοσιεύουμε παρακάτω ένα άρθρο του ανταποκριτή μας στην Ελλάδα Γ. Βότση, που γράφει κάπου κάπου και στην "Ελευθεροτυπία".

Μονοπώληση του Πολυτεχνείου, "περιφρούρηση" και τραμπουκισμός των επίσημων διοργανωτών ενάντια στους διαφωνούντες ήταν τα στοιχεία που επικράτησαν και φέτος στον επίσημο γιορτασμό στην Αθήνα.

Οι πολιτικοί μηχανισμοί μπήκαν σε λειτουργία για να εξασφαλίσουν στην τελετή αυτό που έλειπε από την εξέγερση: την τάξη και την ομόφωνη πολιτική στάση.

Οι τραυματίες, θύματα της αστυνομίας του κινήματος, δεν ήταν μόνο διαφωνούντες.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΑΠΟΨΗ ΓΙΑ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Η βία δεν είναι μονόδρομος

«Νεκροί δεν είναι μόνο αυτοί που πέσανε. Είναι κι αυτοί που χάθηκαν, ενώ μπορεί να ξανακερδηθούν. Το μόνο που ξεί από το Πολυτεχνείο είναι τα συντρίμια της Γενιάς μας...».

(ΕΚΟΝ Ρήγας Φεραίος — Β' Πανελλαδική).

Ό,τι επιζεί από το φετινό γιορτασμό της επετείου είναι η μεγαλύτερη ως τώρα προσπάθεια μονοπώλησης της κορυφαίας αντιστασιακής εκδήλωσης από ορισμένα πολιτικά κόμματα — και οι συνέπειές της: η διακριτική παρουσία της αστυνομίας στην εκτονωτικά χειμαρρώδη λαϊκή κινητοποίηση, η υποκατάστασή της από την «περιφρούρηση» της ΕΦΕΕ, κάποια κεφάλια ανοιγμένα από τις εμφύλιες (;) συγκρούσεις, δυο νεαροί αναρχικοί στη φυλακή με βαρειές καταδικές κι άλλοι δυο ανήλικοι υπό επιμελητεία...

Την εύκολη — μάλλον την πιο βολική — εξήγηση για τα επεισόδια, την έδωσε σε σχόλιό του την περασμένη Τρίτη ο «Ριζοσπάστης», που κατακεραυνώνει τις «κατά τα άλλα δημοκρατικές εφημερίδες, όπως τα «Νέα» και την... αδέσμευτη «Ελευθεροτυπία», για τα ρεπορτάζ που δημοσίευσαν την προηγούμενη μέρα:

«Δεν είναι φυσικά καθόλου περίεργο, ούτε τυχαίο, ότι οι μικρές εκείνες ομάδες που αυτοαποκαλούνται «αναρχικοί», «αντεξουσιαστές», «αυτόνομοι» ή και... «επαναστάτες», προσπάθησαν κατά το τρίμερο των γιορταστικών εκδηλώσεων για τον ξεσηκωμό του Νοέμβρη να μολύνουν με την παρουσία τους τον ιερό χώρο του Πολυτεχνείου και να βεβηλώσουν με τις εγκληματικές ασχημίες τους την επέτειο. Γιατί οι... «υπερεπαναστάτες» αυτοί, που έχουν πάντα τη δυνατότητα να δρουν με πλήρη άνεση και ανενόχλητοι στις παρυφές των λαϊκών κινητοποιήσεων, και με τις αλυσίδες, τις σιδερέ-

νιες γραβιές, τα στιλέτα και τα ρόπαλα, να κακοποιούν απεργούς ή άλλους πολίτες, να σπάνε βιτρίνες, να καταστρέφουν οχήματα, τελούν σε «διαταραγμένη υπηρεσία». Τα κέντρα που κατευθύνουν τη δράση τους αξιώνουν συμμόρφωση προς τις εντολές και «πάση θυσία» πιστή εφαρμογή του προγράμματος. Γι' αυτό οι εργαζόμενοι και οι φοιτητές κάθε φορά που πραγματοποιούν συγκεντρώσεις, πορείες ή άλλες εκδηλώσεις φροντίζουν και τις περιφρουρούν από τις προβοκατόρικες ενέργειες όλων αυτών των ασύδοτων υποποπών στοιχείων. Αυτό ακριβώς, και πολύ ορθά, έπραξε και η ΕΦΕΕ κατά το τρίμερο των εκδηλώσεων για το Πολυτεχνείο...».

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς εκ συστήματος «συνήγορος του διαβόλου», όπως ο υπογραφόμενος στην ελευθεροστομική αυτή στήλη, για να μη δεχθεί αμάσητα την εύκολη αυτή εξήγηση, αλλά να την αμφισβητήσει με κάποιες πα-

ρατηρήσεις και ερωτηματικά:

❶ **ΚΑΘΕ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ** σχηματισμός ερμηνεύει τώρα κατά πως τον συμφέρει την αυθόρμητη λαϊκή εξέγερση του Νοέμβρη 1973, που με πυροκροτητή τη φοιτητική νεολαία, ξάφνιασε τότε όχι μόνο τη δικτατορική εξουσία αλλά και τα παιδιαλυμένα, παράνομα ή ημιπαράνομα, αντισιαζόμενα ή όχι, αντιπολιτευόμενα ή αποδεχόμενα τη «λύση Μαρκεζίνη» κόμματα. Έγραφα κι άλλοτε (18-11-75) σ' αυτή τη στήλη, αναφερόμενος στις τότε δηλώσεις πολιτικών αρχηγών για το Πολυτεχνείο:

«Καμιά πολιτική δύναμη ή οργάνωση ούτε πρόβλεψε, ούτε οργάνωσε, ούτε έλεγξε μονοπωλιακά τη λαϊκή έκρηξη. Μέσα κι έξω από το Πολυτεχνείο ενώθηκαν σε κοινή σκληρή πάλη κομμουνιστές και αστοί δημοκράτες, φιλελεύθεροι αντιγουντακοί κι επαναστάτες, «μετριοπαθείς» κι «εξτρεμιστές», «παραδοσιακοί» αριστοί κι αιρετικοί «νεοαριστοί», στελέχη των Κ.Κ. αλλά και μαοϊκοί και τροτσκιστές κι αναρχικοί».

Μετέσχαν, λοιπόν, ή και πρωτοστάτησαν ηρωικά στην εξέγερση στελέχη και μέλη της ΚΝΕ (τότε ΑΝΤΙ-ΕΦΕΕ) — έστω κι αν αρχικά αποχώρησαν για να επανέλθουν την Τετάρτη, κι έστω αν η παράνομη «Πανσπουδαστική» (φύλλο 8) θέλησε το Πολυτεχνείο έργο 350 προβοκατόρων. Μετέσχαν, αναμφισβήτητα, και στελέχη του ΠΑΣΟΚ (τότε ΠΑΚ) — γνωστά κι επώνυμα, άλλωστε. Από κεί και πέρα, από πού αντλούν το δικαίωμα τώρα η ΚΝΕ και η Ν. ΠΑΣΟΚ που ελέγχουν την ΕΦΕΕ και γενικά το σπουδαστικό κίνημα να «ερμηνεύουν αυθεντικά» το νόημα του Πολυτεχνείου, να το οικειοποιούνται και να το μονοπωλούν, να κρίνουν αυτοί ποιοι δικαιούνται και ποιοι όχι να μετάσχουν στο γιορτασμό της επετείου, να αποφασίζουν αυτοί ποιοι «μολύνουν» με την παρουσία τους τον ποτισμένο

με αίμα χώρο;

❷ **ΑΦΕΤΗΡΙΑ** των επεισодίων είναι η «περιφρούρηση» (προπαρασκευασμένη επιμελώς, με σχηματισμούς κι επιτελείς και με ρόπαλα τυλιγμένα με μονωτικές ταινίες) και οι απαγορεύσεις: Ακόμη και δημοσιογράφοι υπέστησαν σωματική έρευνα, ενώ ανυποψίαστοι «γιορταστές» ξυλοκοπήθηκαν άγρια ή «συνελήφθησαν» (!) και ανακρίθηκαν (!) μόνο και μόνο γιατί τους κατέδειξαν με το δάχτυλο οι προκαθορισμένα υπεύθυνοι γι' αυτό το ρόλο. Κι αν ακόμη δεχτούμε ότι μερικές δεκάδες αναρχικών, με ρόπαλα και σιδερόβεργες και μολότωφ κινήθηκαν επιθετικά (κατά των δεκάδων χιλιάδων!) δεν είναι αλήθεια ότι αυτούς μόνο χτύπησε η «περιφρούρηση». Δεν χρειάζεται να υπενθυμίσουμε άλλες περιπτώσεις τραμπουκισμών (με θύματα τους δημαρχους Υμηττού Λεντάκη και Αιγάλεω Σπηλιόπουλο), όπου δεν υπήρχε το άλλοθι των αναρχικών. Την περασμένη Κυριακή στόχος των «περιφρουρητών» υπήρξε κάθε ομάδα ή άτομο, που δεν χωρούσε στα μέτρα της ελεγχόμενης από τα κόμματα ΕΦΕΕ: Διώχτηκε από την πορεία η ΟΝΝΕΔ — μπας και χαλάσει η μόστρα της... «εθνικής επετείου». Στην οδό Σολωμού περικυκλώθηκε και ξυλοκοπήθηκε άγρια ομάδα νέων, που κρατούσε ένα πανώ με το σύνθημα «Εμπρός στο δρόμο που έφραξε η ΕΦΕΕ». Θύματα των επιθέσεων υπήρξαν και πολλά μέλη της «ΕΚΟΝ Ρ. Φεραίας Β' Πανελλαδική» — ίσως για τί κυκλοφόρησαν προκήρυξη, που έλεγε ανάμεσα σ' άλλα κι αυτά τα προκλητικά:

«Το Πολυτεχνείο δεν είναι σύμβολο. Δεν είναι ποίημα σχολικής γιορτής. Είναι η στιγμή της εξέγερσης. Είναι η ίδια η αναγκαιότητα της ρήξης. Είναι η κορύφωση ενός πολυμήνου αγώνα. Είναι η κατάσταση ενός κινήματος στηριγμένου στις δικές του δυνάμεις. Είναι η γροθοκοπία των

υποφλοισφύστικων γραμμών των κομμάτων. Είναι η ανάδειξη της επαναστατικής δυναμικής.

Το Πολυτεχνείο δεν είναι πρότυπο. Δεν είναι κάτι που θα επαναληφθεί. Δεν είναι ανάμνηση ούτε προσδοκία. Ο αγώνας συνεχίζεται από άλλους δρόμους, σε άλλες συνθήκες, με άλλες προοπτικές.

Με την εμπιστοσύνη στον κινητοποιημένο λαό που μας δίδαξε το Πολυτεχνείο. Με την αντίσταση στην ενσωμάτωση του Πολυτεχνείου στις κοινοβουλευτικές πρακτικές. Με την αντίσταση στον αστικό εκσυγχρονισμό και την ιδεολογία του «κράτους δικαίου». Ενώντια στην ενσωμάτωση και τον εφησυχασμό. Σύντροφοι και συντρόφισσες, που η πολιτική σας συνείδηση σηματοδότησε από την εξέγερση του Νοέμβρη **ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ**: Στο στεφάνι που καταθέτει η Βουλή. Στην ομιλία του προέδρου της ΕΦΕΕ. Στον πλανόδιο πωλητή ιδεολογίας. Στα σουβλάκια που ψήνονται στα κάρβουνα. Στη συγκινητική φωνή της Μαρίας. Στο δόλεμα και το κινήρι της δεκάρας. Στα πανώ με τα γλυκόλογα. Στην έκθεση με τα ρούχα του Διομήδη. Στη μετατροπή της πορείας σε παράτα...».

Η Ν. ΠΑΣΟΚ μετέχει στην «περιφρούρηση» αλλά δεν πρωτοστατεί σε τραμπουκισμούς, αφήνοντας την ΚΝΕ «να εκτεθεί και να φθαρει».

Όσο για την ΚΝΕ, πιο πεστικά απ' ότι το σχόλιο του «Ριζοσπάστη» και πιο κυνικά έδινε εξήγηση των επεισодίων στέλεχος του ΚΚΕ:

«Οι «αριστεριστές» είναι κίνδυνος για το κίνημα. Θα τους τσακίσουμε πριν γίνουν με Ιταλία».

Δεν είναι, συνεπώς, τυχαία τα επεισόδια στο γιορταστικό τριήμερο του Πολυτεχνείου. Είναι συγκεκριμένη πολιτική επιλογή του ΚΚΕ, που ανησυχεί από τις κινήσεις στα αριστερά του και αποφάσισε να τις πατάξει δυναμικά.

Η ιδεολογική και ψυχολογική προετοιμασία άρχισε από καιρό και κορυφώθηκε τις τελευταίες εβδομάδες με δημοσιεύματα του «Ριζοσπάστη» και του «Οδηγητή».

Στις θέσεις του Κεντρικού Συμβουλίου της ΚΝΕ για το δεύτερο Συνέδριό της τονίζονταν:

«...Χρειάζεται πιο αποφασιστικά να χτυπιέται και να απομονώνεται η «αριστεριστική» τακτική... Πιο αποτελεσματικά να ξεσκεπάζεται ο «αριστερισμός» σαν εχθρός του εργατικού κινήματος και ιδιαίτερος κίνδυνος για τη νεολαία...».

Έφτασε ο «Ριζοσπάστης» σε εξάστηλο δημοσίευμα για τα Εξάρχεια «την πλατεία της αναρχίας» (15—9—79) να ψεύγει την αστυνομία γιατί δεν μαζεύει τους αναρχικούς «παρ' ότι πολλές φορές πέφτει και η ίδια θύμα της μανίας τους» (λές και δεν είναι αναρχικοί και «αριστεριστές», που μπαίνουν στις φυλακές ή σέρνονται στα εδώλια της μεταχουντικής μας δημοκρατίας,

που συλλαμβάνονται στα νυχτερινά μπλόκα και που ερευνώνται τρεις και τέσσερις φορές τα σπίτια τους — εκατοντάδες σπίτια...).

Και, βέβαια, είναι δικαίωμα κάθε κόμματος να οριοθετείται ιδεολογικά και πολιτικά και να επιλέγει τους αντιπάλους του. Αν κάτι προκαλεί ανησυχία και αντιδράσεις (όσο είναι καιρός) είναι η αναδίωξη και επιστράτευση στην πολιτική πρακτική των πιο αποτροπαστικών σταλινικών μεθόδων.

Σ' ένα κόμμα που η μικρόχρονη ιστορία του δεν έχει να επιδείξει μόνο ηρωισμούς, θυσίες και αγώνες επιζούν ακόμη ίσως οι γαλουχημένοι με τη σταλινική νοστροπία της αδιστακτικής εξόντωσης των αντιπάλων (μέσα στο χώρο της αριστεράς) της εύκολης «ρετρινιάς» (μέσα στους κόλπους του κόμματος) των «εκκαθαρίσεων», της «ανακαταγραφής» και της Τασκένδης. Το πρόβλημα δεν είναι αυτοί. Το μέγα πρόβλημα είναι πώς διαπαιδαγωγούνται τα νέα παιδιά, που γνωρίζουν μόνο από τα έντυπα την «ταξική πάλη» και υπηρετώντας μια ρεφορμιστική πολιτική εξασκούνται στις συγκρούσεις όχι βέβαια με τον «ταξικό αντίπαλο»...

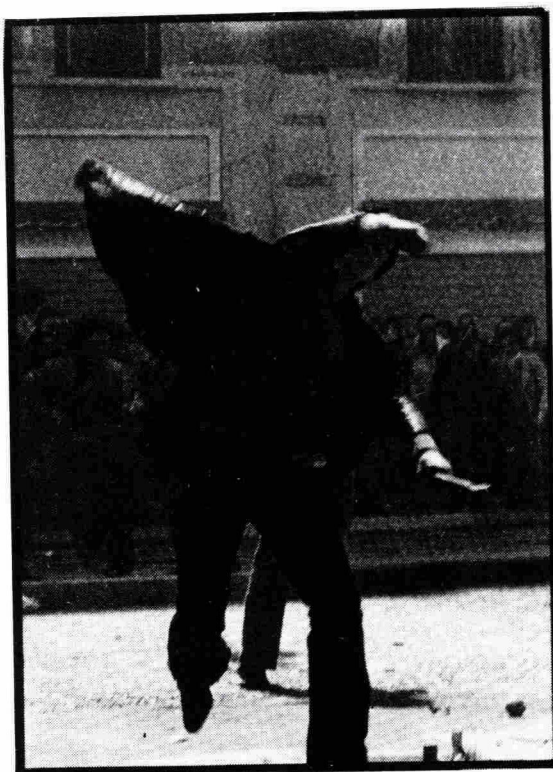
Ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα. Ο ασκούμενος στα «αστυνομικά καθήκοντα» στον τραμπουκισμό, τις «ανακρίσεις», τον βασανισμό ανυπεράσπιστων, στο δαχτυλοδείξιμο και την κατάδοση, αυτός που αρνείται το διάλογο και απαντά στην κριτική με λάσπη, ο σίγουρος ότι έχει στην κωλότση την πάσα αλήθεια, αυτός που υποτάσσει τη δική του λογική και την αγωνιστική του διάθεση σε τυφλή εξυπηρέτηση όποιων σκοπιμοτήτων, όπου κι αν ανήκει πολιτικά, όπως κι αν αυτοαποκαλείται, αποκλείεται να έχει το ήθος του αγωνιστή για τον σοσιαλισμό — δηλαδή, για την απελευθέρωση του ανθρώπου.

Και κάτι ακόμη: Η βία δεν είναι μονόδρομος. Κι όποιος την γοησιμοποιεί σαν μέθοδο πολιτικής επιβολής δεν δικαιούται να ξαφνιαστεί αν απαντηθεί — με τη δική της πια λογική...

Ο

815

καί...

... ΟΙ

μνηστήρες

της

εξουσίας

Η ιστορία του φοιτητικού κινήματος μετά την μεταπολίτευση σηματοδοτείται από μια διαρκή γραφειοκρατικοποίηση και μείωση της αγωνιστικότητας του. Οι συνελεύσεις αραιώνουν, διεξάγονται με ελάχιστους φοιτητές και ακούγονται τα πλέον ανιαρά σχήματα λόγου. Ο φορέας της γραφειοκρατίας είναι τα διοικητικά συμβούλια και η ΕΦΕΕ που κυριαρχούνται από τα επίσημα κώδικα της αντιπολίτευσης. Η πολιτική του Φ.Κ. καθορίζεται από πολιτικές σκοπιμότητες έξω απ' αυτό, η αυτονομία του χάνεται και καταντάει ένα μέσο πλεσης στο μεγάλο παζάρι της εξουσίας.

Η κυβέρνηση δισυσταμένη την αδυναμία του κινήματος αποφασίζει να επεκτείνει την εκπαιδευτική της μεταρρύθμιση και στα πανεπιστήμια. Για την εξουσία είναι απαράδεκτη η κατάσταση του πανεπιστημίου που δεν ανταποκρίνεται αποτελεσματικά στις καινούργιες ανάγκες που βάζει η ανάπτυξη του καπιταλισμού στην Ελλάδα, ανάγκες που προκύπτουν τόσο απ' την ενσωμάτωση της χώρας στη Κοινή Αγορά όσο κι από την κρίση. Έτσι, για παράδειγμα, είναι εντέλως απαράδεκτη η κατάσταση του ελληνικού φοιτητή που παρατείνει επ' αόριστο τις σπουδές διαθέτοντας ένα τεράστιο μέρος του χρόνου φοιτησής του σε τελείως

αντιπαραγωγικές ενασχολήσεις, όπως π.χ. γενικότερα κοινωνικά προβλήματα, καθημερινή απόλαυση κλπ. Ο αστικός εκσυγχρονισμός εισβάλλει και στα ελληνικά πανεπιστήμια, με κάποια καθυστέρηση σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη αλλά κατά τα πρότυπά της. Αυτό, πολύ χοντρικά είναι ο νόμος 815.

Οι γραφειοκράτες της ΕΦΕΕ εκφράζοντας πάντα ό,τι πιο συντηρητικό υπάρχει στους φοιτητές, δεν είχαν ουσιαστικές αντιρρήσεις με το νόμο. Πολύ νωρίτερα η ΚΝΕ, σαν πρόδρομος του 815, είχε εκφράσει το σύνθημα:

"πρώτοι στα μαθήματα, πρώτοι στον αγώνα".

Και κανείς "αθώς πρέπει" αντιπολιτευόμενος δεν είχε παραλείψει να εκφραστεί υπέρ ενός εκσυγχρονισμού του πανεπιστημίου ... για το λαό! Βεβαίως τους στεναχωρούσε το γεγονός ότι ο 815 δεν τους εξασφαλίζει συμμετοχή τους στη διοίκηση του πανεπιστημίου και οπωσδήποτε δεν μπορούσαν να αγνοήσουν τη συνολική δυσανεμία των φοιτητών ενάντια στα πιεστικά εξεταστικά μέτρα του 815· και τέλος δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το παιχνίδι της εξουσίας περιέχει και τη μόνιμα "κραυγαλέα" διαφωνία της αντιπολίτευσης.

Η ΕΦΕΕ αντιτάχθηκε λοιπόν οργανωμένα (βλέπε γραφειοκρατία) στον 815 σε τέτοιο βαθμό, που, αρχίζοντας το έτος 79-80, κανείς δεν είχε αμφιβολία για την εφαρμογή του 815. Παράλληλα άρχισε και μια αυξανόμενη δυσανεμία των φοιτητών για το "οργανωμένο φοιτητικό κίνημα" καθώς και διάφορες εξτρεμιστικές τάσεις. Γεγονότα όπως η πορεία της ΕΦΕΕ στο υπουργείο, όπου ακούστηκαν μαζικά συνθήματα εναντίον της, οι διάφορες παρεκτροπές από τις ειρηνικές εκδηλώσεις στα Προπύλαια, ακόμα και η βίαιη αντιπαράθεση με τους κινεζούς με αφορμή τον εορτασμό του Πολυτεχνείου, αποτελούν βασικές ενδείξεις ότι για πρώτη ουσιαστικά φορά υπάρχει μια εξτρεμιστική κίνηση στους νέους που αντιπαράβλεπεται δυναμικά στους μαινόμενους γραφειοκράτες. Η κατάληψη του Χημικού αποτέλεσε το έναυσμα του πυρός. Ακολούθησαν σάν χειμάρους οι καταλήψεις του Φυσικού, του Γεωλογικού, της Αρχιτεκτονικής και τέλος της Νομικής. Η Αθήνα γνώριζε μία καινούργια πραγματικότητα. Τα μεγάφωνα από τη Νομική και το Χημείο μετάδιδαν στη διαπασών ροή μουσική και συνθήματα που στρεφόντουσαν απ' ευθείας ενάντια στη κυβέρνηση. Οι τσίχοι των πανεπιστημίων γέμισαν με συνθήματα. Ένας πομπός άρχι-

σε ν' εκπέμπει τ'ς διεκδικήσεις των φοιτητών.

Μέσα στα κτίρια των σχολών τα συνθήματα οργιάζαν, "δώστε αντισυλληπτικά στους κνίτες", "ένα πανεπιστήμιο είναι πραγματικά κόκκινο, αυτό που καίγεται", "ούτε Ρώμη, ούτε Καρχηδόνα, έξω οι πέρσες από το Μαράθωνα", "ή καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά, κι η άλλη μισή στη Κίνα βρίσκεται", και άλλα ατέλειωτα.

Οι πόρτες των σχολών είχαν ανοίξει για όλους. Οι συνοφισμένοι φοιτητές που πριν έτρεχαν να προλάβουν το μάθημα της επόμενης ώρας, ζούσαν ένα κλίμα χαράς και γλεντιού σ' ένα χώρο που όλα ήταν επιτρεπτά. Τό βράδυ γι' αυτούς που διανυκτέρευαν υπήρχαν κιδάρες και τραγούδια. Η σάτιρα και το χιομορ ανάβλυζε από παντού, ο βασιμικός στόχος φυσικά η μορφή του κνίτη. Η λέξη κνίτης είχε πάρει τη σωστή της έννοια, είχε γίνει δηλ. συνώνυμο της βλακείας και της τυφλής βίας. Παράλληλα γινόντουσαν κάθε μορφής συζητήσεις για οποιοδήποτε θέμα. Η συζήτηση για τη σεξουαλικότητα που διοργάνωσαν οι γυναίκες και οι ομοφυλόφιλοι συγκέντρωνε γύρω στα 1.000 άτομα.

Εκεί ο καθένας είχε το δικαίωμα λόγου για το θέμα που επιθυμούσε να μιλήσει.

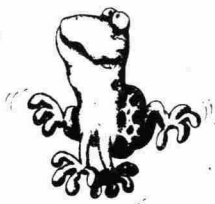
Η διεκδικηση των καταλήψεων στηρίχτηκε πάνω σε συντονιστικές επιτροπές που εκλέχτηκαν από τις γενικές συνελεύσεις των σχολών που είχαν αποφασίσει καταλήψη. Στη συνέχεια αυτές οι επιτροπές συνεδρίαζαν ανοιχτά δινογτας το λόγο και σε μη φοιτητές που συμμετείχαν στις καταλήψεις. Μιά δηλ. πραγματικά δημοκρατική και αντιγραφειοκρατική διοίκηση που εναντία της μάνιασαν οι γραφειοκράτες των Δ.Σ.

Και έγας καινούργιος όρος, "το κίνημα των καταλήψεων", που ερχόταν ν' αντικαταστήσει το "φοιτητικό κίνημα" σαν ένα κίνημα που δεν αυτοπροσδιορίζεται, "φοιτητικό" γιατί δεν θέλει να περιλάβει μόνο φοιτητές αλλά όλους εκείνους που συμμετείχαν σ' αυτή τη μορφή του αγώνα.

Σ' αυτό το κίνημα ήταν φυσικό να αντιπαρεταχθεί η επίσημη εξουσία και οι πάσης φύσεως γραφειοκράτες. Και η μέν κυβέρνηση κατανοώντας ότι μία σύγκρουση αστυνομίας - φοιτητών θα μπορούσε να έχει πολύ οδυνηρές συνέπειες για την πολυσυζητημένη γαλήνη του τόπου, περιορίστηκε στη δυσφήμιση του κινήματος με τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, οι δέ γραφειοκράτες πέρασαν στην άμεση επίθεση. Οι από πάντα εξουσιαστές των φοιτη-

κών συνελεύσεων και των φοιτητών είχαν μείνει άναυδοι από την πρόσφατη εξέλιξη των γεγονότων.

Από κέντρο, κάθε φοιτητικής εκδήλωσης έγιναν μία μειοψηφία στο περιθώριο. Τό πώς σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα οι επιρροές τους προσχώρησαν στο αντίθετο στρατόπεδο ήταν κάτι που ξεπερνούσε το στενό τους μυαλό. Για παράδειγμα στη συνέλευση της Νομικής όλοι οι σεβαστοί συνδικαλιστές της ΚΝΕ, γελοιοποιήθηκαν αυτόματα και στάθηκε αδύνατο να αρθρώσουν ένα επιχείρημα. Ο Ρήγας και η ΠΑΣΠ πελαγοδρομούσαν αλλάζοντας συνεχώς τη γραμμή.

Από τη στιγμή όμως που οι καταλήψεις έγιναν τετελεσμένο γεγονός ήταν αυτονόητο, ότι αυτή η γιορτή πρέπει να λήξει το συντομότερο δυνατό. Η τακτική είναι γνωστή, καπέλωμα απ' τη μία και τραμπουκισμός από την άλλη. Ο καταμερισμός της εργασίας έγινε ακριβοδίκαια. Οι κνίτες από παλιά εξασκημένοι στην οργανωμένη βία ανάλαβαν αυτό τον τομέα, στους υπόλοιπους ανατέθηκε η αρμοδιότητα του καπέλωματος.

Και ενώ η ΕΦΕΕ μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν εγαντίον των καταλήψεων, αποφάσισε τη μία μέρα καταλήψεις για την άλλη βδομάδα, και την άλλη μέρα άμεσες καταλήψεις και για όλα τα πανεπιστήμια της χώρας. Εκείνο φυσικά που τη διαφοροποιούσε από τις καταλήψεις των συντονιστικών επιτροπών ήταν το ότι η διεύθυνση των καταλήψεων ανατιθόταν στα όργανά της δηλ. στα Δ.Σ. και όχι στις γενικές συνελεύσεις.

Η κυβέρνηση εγκατέλειψε την άκαμπτη της στάση απέναντι στην ΕΦΕΕ και άνοιξε διάλογο μαζί της επιτρέποντας τη πορεία της στο υπουργείο, κάτι που είχε να γίνει από πολλά χρόνια. Την ίδια μέρα είχαν διοργανώσει και οι συντονιστικές επιτροπές πορεία. Τό αποτέλεσμα ήταν να γίνουν δυο διαδηλώσεις κι έτσι φάνηκε πλατιά η διάσπαση του φοιτητικού κινήματος. Τόσο οι δυο πορείες όσο και η απόφαση της ΕΦΕΕ για καταλήψεις είχαν σαν αποτέλεσμα την καλλιέργεια μιάς τεράστιας σύγχυσης στους φοιτητές.

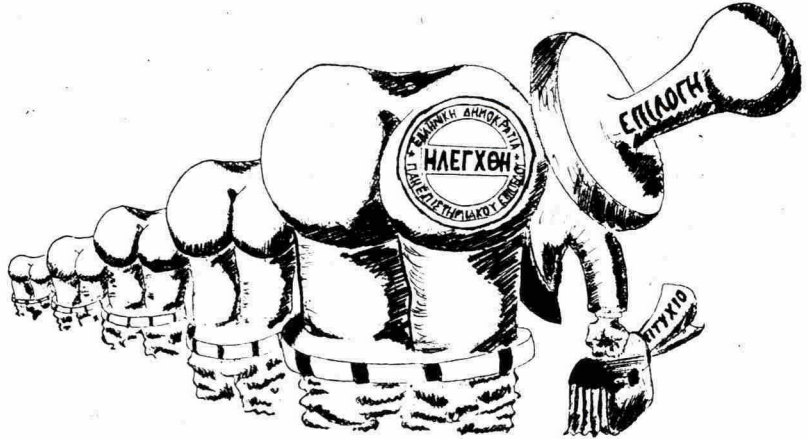
Ενώ πριν τό ερώτημα στις γενικές συνελεύσεις ήταν καταλήψη ή όχι, τώρα γινόταν κατάληψη με συντονιστικές επιτροπές της συνέλευσης ή κατάληψη καθοδηγμένη από την ΕΦΕΕ. Ένα δίλλημα ανάμεσα σ' ένα αυτόνομο κίνημα και σ' ένα επίσημο γραφειοκρατικό κίνημα. Σ' αυτό το κρίσιμο σημείο φάνηκαν και τα όρια της φοιτητικής εξέγερσης... Στις συνελεύσεις που έγιναν μετά την αλλαγή πορείας της ΕΦΕΕ οι αριστερές πλειοψηφίες υποχώρησαν και οι γραφειοκράτες πήραν τό πάγω χερι. Φυσικά οι πλειοψηφίες τους (το μαγεμένο δάσος... που ξύπνησε) παρέμεναν πάντα ασθενικές, γεγονός που επιβεβαίωνε ακόμα μία φορά τη διάσπαση των φοιτητών.

Και μετά απ' αυτό τό γεγονός οι καταλήψεις των συντονιστικών επιτροπών παρέμειναν ισχυρές. Επιπρόσθετηθηκαν λοιπόν τα καθήκοντά της ΚΝΕ που επιτέθηκαν στο Χιμείο σαν φανατιζόμενοι μπάτσοι, με την ανάλογη στρατιωτική οργάνωση. Τα γεγονότα της εισβολής των ΚΝΑΤ (ΚΝΕ & ΜΑΤ) στο Χιμείο είναι λίγο-πολύ γνωστά: δεκάδες τραυματίες στα νοσοκομεία, αστυνομικός ελεγχος ταυτοτήτων κλπ. Ακόμα είναι γνωστό και τό σύνθημα στους λεηλατημένους χώρους του Χιμείου, "Από δω πέρασε η ΚΝΕ". Τό οδυνηρό για τους κνίτες ήταν ότι τό μερίδιο της εξουσίας που διαισέτον στο φοιτητικό κίνημα δεν ήταν αρκετό για να στηρίξουν μία απόλυτη κυριαρχία στο Χιμείο, έτσι την άλλη μέρα αναγκάστηκαν ν' αποχωρήσουν κάνοντας ίσως όνειρα για την εποχή που θα στείλουν τους "αριστεριστές" στα φυλακεία, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ή και στο τοίχο του έκτελεστικού αποσπάσματος.

Είναι ίσως πολύ νωρίς να βγάλουμε συμπεράσματα για τό κίνημα των καταλήψεων. Ένα αποτέλεσμα είναι η αναστολή των εξεταστικών μέτρων του ΚΙΣ. Αυτό τό αποτέλεσμα νίκη του Φ.Κ. και παρά τις αμφιβολίες θά ζητήσει ακόμα πιο καλό καταστατικό χάρτη των ΑΕΙ με συμμετοχή της ιδίας στη σύνταξη του. Είναι φυσικά γελοίο να πιστεύουμε ότι η βασική αιτία του κινήματος ήταν τά εξεταστικά τού

815. Αν ήταν έτσι θά ήταν αδύνατο να ερμηνεύσουμε την τόση μαχητικότητα των φοιτητών αλλά και την παρουσία τόνων ανθρώπων εντός πανεπιστημίου που δε τους αφορούσε άμεσα ο 815 και φυσικά δεν συμμετείχαν σ'έν συμπαραστάτες των φοιτητών. Για τή δι-
 άγνωση των αιτιών δε θάταν άσκοπο νά παρατηρήσουμε ότι τό κίνημα των καταλήψεων εμφανίστηκε σ'έν κίνημα αντιγραφειοκρατικό, πού αντιπαρέθεκε πρώτα και κύρια μέ τούς κνίτες και μέ τούς υπόλοιπους πολίτευτές τής, αντιπολίτευσης. Καί φυσικά είναι πολύ πιο σημαντικό, από κάθε πολιτική ανάλυση, αυτό πού βιώθηκε: η χαρά, η συγκίνηση, τό γλέντι, τό γέλιο και τό πάθος. Ξεείνες δηλ. οι καταστάσεις πού κάθε κρατιστής θέλει να ξεριζώσει από κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα και νά τις αντικαταστήσει με τ'ά αποστεωμένα ιδεολογικά του σχήματα πού θεμελιώνουν την εξουσία του.

ΤΑ ΠΤΥΧΙΑ ΚΟΠΟΙΣ ΚΤΩΝΤΑΙ...

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ στο σκγγιμο κ τον 815

Η προεργασία από την επιτροπή για την προώθηση των καταλήψεων

Οί καταλήψεις πού ξεκίνησαν τics μέρες αυτές στα Πανεπιστήμια μέ άφορμή τό νόμο 815 είναι μιá νέα, ανεξέλικτη άκόι, άπάντηση στόν έκσυγχρονισμό πού προσπαθεί νά επιβάλλει ή δημοκρατία του Κεφαλαίου στην Έλλάδα, για τήν έπιβολή των σχεδίων του Κράτους και των άφεντικών, για τή διατήρηση και τή διαιώνιση τής ταξικής κοινωνίας.

Έπειδή τά κοινωνικά αίτια του άγώνα των φοιτητών άγκαλιάζουν όχι μόνο τούς φοιτητές αλλά και τούς εργαζόμενους, άφορούν κάθε άνθρωπο καταδικασμένο στην παθητικότητα και στην ύποταγή, ή άπάντηση των φοιτητών μέ τics καταλήψεις θά άποκτήσει άπελευθερωτικό και ριζοσπαστικό περιεχόμενο μόνο αν υιοθετηθεί και από τά εργοστάσια, τά σχολεία, τά γραφεία, όλους τούς χώρους τής καταναγκαστικής παραγωγής και κατανάλωσης.

Οί καταλήψεις, πού ξεκίνησαν τics μέρες αυτές στα Πανεπιστήμια, μπορούν και πρέπει νά άποκτήσουν τό περιεχόμενο ενός άντικαπιταλιστικού, ενός αντιγραφειοκρατικού άγώνα, στο βαθμό πού ήδη τό έμπεριέχει σπερματικά.

Σύντοφες:

Άρνούμαστε τό διαχωρισμό φοιτητών και εργαζομένων και καλούμε κάθε άνθρωπο πού δεν θέλει πιά νά είναι δούλος των άφεντικών, σκλάβος σ'αυτή την άπάνθρωπη κοινωνία, νά άγωνιστεί όπου κι αν βρίσκεται στο πλευρό μας για νά βγει τό κίνημα των καταλήψεων στους δρόμους, για νά μπει τό κίνημα των καταλήψεων στους χώρους τής καταναγκαστικής παραγωγής και τής άποικητικής κατανάλωσης.

Η αυτοοργάνωση και ή αυτενέργεια των καταπιεσμένων και των έκμεταλλευόμενων είναι ή μόνη έγγύηση για τήν εξέλιξη και προώθηση αυτού πού μόλις τώρα έχουν ξεκινήσει οί φοιτητές.

Άς μήν επιτρέψουμε στα γουρούνια του Κράτους και στους γραφειοκράτες του συνδικαλισμού νά θάψουν τics καταλήψεις πού μόλις ξεκίνησαν.

Η έπιτροπή αυτή είναι μόνο μιá στιγμή του γενικότερου άγώνα πού γίνεται μέ τό μόνο ριζικά ανθρώπινο στόχο: τήν κατάρνηση τής μισωτής εργασίας.

Για τήν επέκταση του κινήματος των καταλήψεων πού άρχισε στους φοιτητικούς χώρους.

Για νά βρει ο άγώνας τό άντικαπιταλιστικό και αντιγραφειοκρατικό του πρόσωπο.

12/12/1979

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΤΗΝΩΔΙΑΣ

"Πρός όλους τούς αναρχικούς
Πρός όλους τούς ελεύθερους ανθρώπους

"Όσοι συνειδητά ανέχονται το νέο καθεστώς που βασανίζει και σκοτώνει αν χρειαστεί (βλέπε: Παναγούλη, Τσιρώνη, Σπυρόπουλο, κ.ά.) γίνονται συνένοχοι στη διάπραξη του εγκλήματος και δεσμοφύλακές μας. Πίσω από τούς τοίχους των φυλακών κρύβονται τα αποδεικτικά στοιχεία του εγκλήματός τους. Οι φυλακισμένοι σου λένε είναι οι εγκληματίες, όποτε έμεις είμαστε άθωοι. Όμως έμεις οι φυλακισμένοι δεν δεχόμαστε το ρόλο του αποδιονομάρτη. Θεωρούμε τούς έσχατους μας αιχμαλώτους του κοινωνικού πολέμου και ενάντια στον έξευτελισμό και τις άπαιθώστες συνθήκες που αντιμετωπίζουμε καθημερινά άμυνόμαστε με το μόνο μέσο που μας έχει άπομεινει.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΕΝ ΧΑΡΙΖΕΤΑΙ, ΚΑΤΑΧΤΙΕΤΑΙ.

ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ."

Φίλιππος Κυρίτης - Κλειστές Φυλακές Αΐγινας.

"Ο Φ. Κυρίτης βρίσκεται στην 20ή ημέρα άπεργίας πείνας στο Νοσοκομείο Κρατούμενων Κορυδαλλού. Δεν είναι η πρώτη φορά που καταφεύγει στο μέσο αυτό για να μπορέσει να επικοινωνήσει με τη σύντροφό του Σοφία (κρατούμενη στις γυναικείες φυλακές) και να διαμαρτυρηθεί για την αντιμετώπιση που έχουν στη φυλακή. Από τις 28/2/1979, για να πραγματοποιηθεί το μηνιαίο επισκεπτήριο που προβλέπει ο Σωφρονιστικός Κώδικας μεταξύ κρατούμενων συζύγων, έκανε τις εξής άπεργίες πείνας:

Μάρτιος 1979: 15 μέρες άπεργία πείνας και 5 μέρες η Σ.Κυρίτης.

Η αίτησή τους δεν γίνεται δεκτή.

Μάιος 1979: 13 μέρες άπεργία πείνας του Φ.Κυρίτης. Η πρώτη αίτησή του για να την συναντήσει χάνεται και η δεύτερη έγκρίνεται άφου ήδη τον έχουν μεταφέρει στις Φυλακές Αΐγινας.

Αύγουστος 1979: Από 19 Αυγούστου μέχρι 29 Σεπτεμβρίου 1979 άπεργία πείνας. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης (διδά του κ.Γκουλούση) ύποσχεται ότι θα έγκριθεί η αίτησή του υπό τον όρο ότι θα σταματήσει την άπεργία πείνας. Πράγματι την σταματάει αλλά μεταφέρεται στην Αΐγινα χωρίς να πραγματοποιήσει επισκεπτήριο. Η αίτηση έγκρίνεται άφου έχει ήδη μεταφερθεί.

Νοέμβριος 1979: Μετά από 9 μήνες επικοινωνούν για πρώτη φορά άφου καταφεύγει πάλι στην άπεργία πείνας (24 Νοεμβρίου 79).

Μεσημέρι: Δύο Tavor, ένα Stedon. Το βράδυ: 5 χάπια Mescalon και Nonsinal. Στη Σοφία Κυρίτη χορηγούνται όλα τα παραπάνω φάρμακα για να "αντιμετωπίσει" τη φυλάκισή της. Όταν η Ίδια διαμαρτυρήθηκε για την ψυχολογική καταπίεση που υπάρχει στη φυλακή αναφερόμενη στις δόσεις των φαρμάκων που τούς δίνουν οι "ψυχιάτροι" (με άναφορα στο Υπουργείο Δικαιοσύνης) απειλήθηκε ότι θα την μεταφέρουν στο Δαφνί "για να δει εκεί την πραγματική ψυχιατρική καταπίεση". Γνωρίζοντας την άνεπανόρθωτη φθορά που τά διάφορα "άρεμιστικά" επιφέρουν στον ανθρώπινο οργανισμό και την εξάρτηση άπ' το "χά-

πι" σαν το μέσο επίλυσης προβλημάτων που η Ίδια ή Υψηρασία (Υπ. Δικαιοσύνης) σπεύδει στη Σοφία και το Φίλιππο Κυρίτη δεν μπορούμε παρά να καταγγέλλουμε τη "θεραπευτική" αυτή άγωνή-γιατί αυτό άποτελεί συστηματική προσπάθεια εξόντωσής τους.

Τά γράμμάτά τους τούς έπιστρέφονται όταν αναφέρουν ότι δεν είναι καλά στην ύγεια τους ή εκφοράζουν δυσάρεσκα για τις συνθήκες διαβίωσής τους.

Επιπλέον, η μοναδική νομική δυνατότητα για άποφυλάκισή ή άποια τούς είχε άπομεινει, η άναίρεση της δίκης στον Άρειο Πάγο, άπορρίφθηκε στις 10 Δεκέμβρη.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ Φ. ΚΑΙ Σ. ΚΥΡΙΤΣΗ.

13/12/1979

(Η "δμάδα άλληλεγγύης στους φυλακισμένους έπαναστάτες" της ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΘΗΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ άνατυπώνει άνεπιφύλακτα αύτη την προκήρυξη, που κυκλοφόρησε στις 13/12/79, στα πλαίσια του στόχου της να προωθήσει ριζοσπαστικές προσπάθειες.

Η ώμη εξόντωση του άναρχικού φυλακισμένου Φ. Κυρίτη είναι πιά γεγονός. Ο Φ. Κυρίτης, αιχμάλωτος του κοινωνικού πολέμου, έδω και 26 μέρες κάνει άπεργία πείνας ενάντια στις άπαιθώστες συνθήκες διαβίωσης που του επέβαλλε το καθεστώς της βίας και του ψέματος. Βρίσκεται για πέμπτη φορά στην άπομόνωση και με κλονισμένη πιά την ύγεια του.

Ο Φ. και η Σ. Κυρίτη δεν είναι οι μοναδικοί έπαναστάτες, που σπίζουν στις φυλακές: Γ.Σκανδάλης, Κ.Βασιλειάδης, Μοίρας, Ταπούτης, Μηλάτος, Βλαχάκης, Νανούρης, Γ. Άσμενίδης, Θ.Καταρός και τόσο άλλοι.

Ο Γιάννης Σκανδάλης, άπαδός του δολοφονημένου άπ' την άστυνομία Βασίλη Τσιρώνη, βρίσκεται στις Ειδικές Πειθαρχικές Φυλακές της Κέρκυρας, στον τόπο βασανιστηρίων που του επέφύλαξε η άποκρατία με σκοπό την πλήρη εξόντωσή του. Στις έπανειλημένες άπεργίες πείνας του Γιάννη Σκανδάλη, το κράτος άπαντά με την άπομόνωση και την κατανγκαστική διατροφή με το σωληνάκι, με τον έγκλεισμό στα σφρονιστικά ψυχιατρεία και τον ζουρλομανδύα, με τά ηλεκτροσόκ και τις ψυχρολουσίες.

Όσο για τούς Γ. Άσμενίδη, 17 χρονών, και Θ.Καταρό, 20 χρονών, καταδικασμένους σε 2 χρόνια φυλακή, αυτό που συστηματικά άποκρύβεται άπ' όλους τούς λακές του Κράτους και του Κεφαλαίου είναι το γεγονός ότι οι δύο αυτοί άστυνγοι συνελήφθησαν στη Χαρ. Τρικούπη άπ' τις περιπολίες της ιδιωτικής άστυνομίας του ΚΚΕ, την ημέρα του Πολυτεχνείου, στη διάρκεια του πογκρόμ που έξ-άπέλυσαν οι πορωμένοι εγκληματίες της νέας Ο.Π.Α.Α. και παραδίδηκαν τελικά στα χέρια της άστυνομίας.

Νά γιατί δεν έπρεπε να έκπλαγούν οι φοιτητές του Φυσικοχημείου και η Συντονιστική Έπιτροπή τους όταν τη νύχτα της Κυριακής προς Δευτέρα είδαν τούς στρατιωτικούς σχηματισμούς των έπαγγελματικά πορωμένων εγκληματιών της προσωπικής φρουράς του Πολιτικού Γραφείου του ΚΚΕ να έπιτίθενται ενάντια στο Φυσικοχημείο.

Κάνουμε έκκληση σ' όλους τούς ελεύθερους ανθρώπους να μην έπιτρέψουν τη σιωπηρή εξόντωση των φυλακισμένων έπαναστατών. Νά μην έπιτρέψουν να κατασταλεί το κίνημα των καταλήψεων άπ' τούς σταλινικούς γραφειοκράτες που άραματίζονται να μας επιβάλλουν μία κοινωνία στρατοπέδων συγκέντρωσης και ψυχιατρείων. Όσοι σιωπούν είναι συνένοχοι.)

Άθήνα, 19 Δεκ. 1979 "δμάδα άλληλεγγύης στους φυλακισμένους έπαναστάτες" της ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΘΗΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ :

Κάνει μουσική και πολιτική. Βλέπει τον ελληνικό λαό πάντα από πίσω του. Παρόλο που πολλοί ανησυχούν για την κατάσταση των ματιών του. Τόν ξέρουν σε όλο τον κόσμο. Πιο πολύ κι από την Ακρόπολη, τον Καραμανλή ή το "εμείς". Έκανε εξορία μετά το αντάρτικο. Αργότερα θα ζητήσει τον λογαριασμό από την Αριστερά κι αυτή θα τον αγκαλιάσει με αγάπη και φιλοκέρδεια. Βουλευτής στη Βουλή των Ελλήνων. Στη δικτατορία από τους πρώτους διεθνώς επισημούς αντιστασιακούς. Γράφει βιβλίο και κάνει γνωστά σ' όλο το κόσμο τα "Χρέη" του.

Όταν μετά την διάσπαση το ένα ΚΚΕ έγινε δύο, αυτός προτιμάει το ένα μόνο από τα δύο, πού, δυστυχώς γι αυτόν, δεν ήταν το "Ι είν' το ΚΚΕ". Γρήγορα θα εγκαταλείψει το κόμμα για να γίνει πιο αντιστασιακός. Απειλεί τη δικτατορία, σάν ιδρυτής της "ΝΕΑ" (Νέα Ελληνική Αριστερά), πώς αν δεν συμμορφωθεί, θα αρχίσει αντάρτικο πόλης.

Η μεταπολίτευση τον βρίσκει στην "ΕΔΑ" και υπέρ του Καραμανλή, πού, όπως έλεγε και είδαμε, έσωσε την Ελλάδα. Ο ελληνικός λαός, αγάριστος από φύση του, δεν τον βγάζει βουλευτή. Κι' αυτός βαφτίζει τη μία από τις "βάρκες" του με αυτήν την ιδιότητα μας "αχαριστία". Η πολιτική του σταδιοδρομία αρχίζει να κινδυνεύει. Ονομάζει

τούς ΚΝίτες "γενίτσαρους" εννοώντας ότι είναι ξενοκίνητοι, πού εξυπηρετούν τα συμφέροντα της Μόσχας, κάτι πού μέχρι τότε δεν τόλμησε να ισχυριστεί κανείς, δεξιός ή αριστερός. Πρέπει να διαθέτει φοβερή "μύτη", γιατί μυρίζεται εγκαίρως πια πλοία βυθίζονται και τα εγκαταλείπει εγκαίρως. Κι' άς καταλήξει στο πλοίο της αντίπαλης εταιρείας, πού μέχρι χθές έβριζε.

Μπαίνει στο "τιμημένο ΚΚΕ" και αρχίζει να γλύφει αυτό πού μέχρι χθές έφτυνε. Και λίγο μετά τον αφορισμό των "γενίτσαρων" τους αγκαλιάζει με στοργή και βλέπει σ' αυτούς το μέλλον του κινήματος. Σε συγκεντρώσεις πού τυχαίνει να έχουν πλειοψηφία αντίθετες απόψεις απειλεί ότι "θα φέρει τους εργάτες του" για να βάλει τάξη.

Τελευταία μάς καταπλήτει πάλι μέ τις αναλυτικές του ικανότητες. Χωρίζει παστρικά τους αριστερούς σε "εαμογενείς" και "αερογενείς". Η ανάλυση αυτή, φαίνεται, τον βοηθάει στην προσπάθεια του να ενώσει την πολυδιασπασμένη Αριστερά. Φυσικά αυτός βρίσκεται πάλι από την σωστή μεριά. Και είμαστε σίγουροι, ότι και να αλλάξει, θα βρίσκεται πάντα στη σωστή παράταξη.

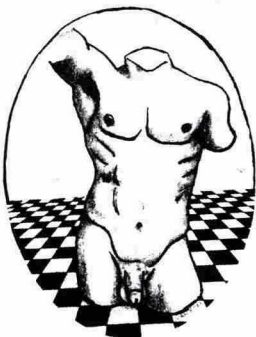
Γιατί δεν κάνει παρά μόνο "τό Χρέος" του.

ΟΙ ΑΠΟΔΙΟΠΟΜΠΑΙΟΙ

Μ' ένα νομοσχέδιο μέ τον ύ-
πουλο τίτλο "Περὶ τῆς ἐξ-
ἀφροδισίων νδσων προστα-
σίας καὶ ρύθμισης συναφῶν
θεμάτων" καὶ τὴν απαγόρευση
τοῦ τελευταίου τεύχους τοῦ
περιοδικοῦ τῆς ΑΚΟΕ (αὐτό-
νομο κίνημα ομοφυλοφίλων
ελλάδος) "Ἀμφί", προσπαθεῖ
ἡ αντιδραστικὴ κυβέρνηση
Καραμανλὴ νὰ καταπνίξει
τὸ "πρόβλημα" ομοφυλοφιλία
στήν Ελλάδα.

Ἐνας νόμος πού εξωστρακίζει
κοινωνικά ἓνα περ. 5% (μερι-
κοὶ επιμένουν 10%) τοῦ ελλη-
νικοῦ πληθυσμοῦ καὶ τρομο-
κρατεῖ τὸν υπόλοιπο λαό στο
θέμα σέξ.

Μέτρα λοιπόν σέ μία εποχὴ
πού ἡ κυβέρνηση αισθάνεται
πλήρες μέλος μίας ευρωπαι-
κῆς κοινωνίας, ἡ οποία του-
λάχιστον νομικά χειραφετεῖ
τούς ομοφυλόφιλους.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ θὰ ἦταν
ίσως ἀδικο νὰ θεωρήσουμε τὴ
κυβέρνηση σὰ μοναδικὸ φορέα
τῆς κατάστασης αὐτῆς, τὴ
στιγμὴ πού ἓνα μεγάλο μέρος
τῶν κομμάτων, πού συνηθίζει
νὰ ἐδρεύει στὴν ἀριστερὴ
πτέρυγα τῆς βουλῆς καὶ καθη-
μερινὰ νὰ διαμαρτύρεται γιὰ
τὸ καταπάτημα τῶν ἀνθρωπίνων
δικαιωμάτων, φροντίζει νὰ
κλείνει τὰ μάτια στὶς ευρω-
παικῆς συμβάσεις γιὰ τὰ ἀν-
θρώπινα δικαιώματα, τὴν τε-
λικὴ πράξη τῆς συμφωνίας
τοῦ Ἐλσίνκι καὶ (νὰ μὴ μᾶς
διαφεύγει) τὸ ἴδιο τὸ σύν-
ταγμα τῆς ἐλλάδας, στὰ ση-
μεῖα του πού μιλοῦν γι' ἀτο-
μικὲς ἐλευθερίες καὶ προ-
στασία τῆς ιδιωτικῆς ζωῆς
τοῦ ἀνθρώπου. Κι' ὅλα αὐτὰ
μὲ σκοπὸ καὶ μόνο τὴ διάσω-
ση τῆς "ἐντίμου ἐκλογικῆς
πελατείας".

Ἐνα τέτοιο κλίμα λοιπόν
μᾶς ἔδωσε τὴν ἀφορμὴ νὰ
δημοσιεύσουμε μίαν σειρά
ἀρθρῶν στοῦ περιοδικό
"εμεῖς" μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάλυ-
ση τῆς ομοφυλόφιλης επιθυ-
μίας.

Σ' ὅλους εἶναι γνωστὸ τὸ
φαινόμενο ομοφυλοφιλία
σὰν κάτι τὸ παράνομο (νό-
μοι), ἀφορισμένο (κανό-
νες ἐκκλησίας), ἀφύσικο
(ἀναπαραγωγὴ) καὶ κατὰ
συνέπεια διεστραμένο,
ἀρρωστό. Λέξεις πού ἔχουμε
πάρει ἀπὸ μίαν σεξουαλική,
καταπιεσμένη κοινωνία γιὰ
νὰ χαρακτηρίσουμε μίαν μειο-
νότητα, ἄτομα τῆς ὁποίας
καθημερινὰ συναντάμε. Σέ

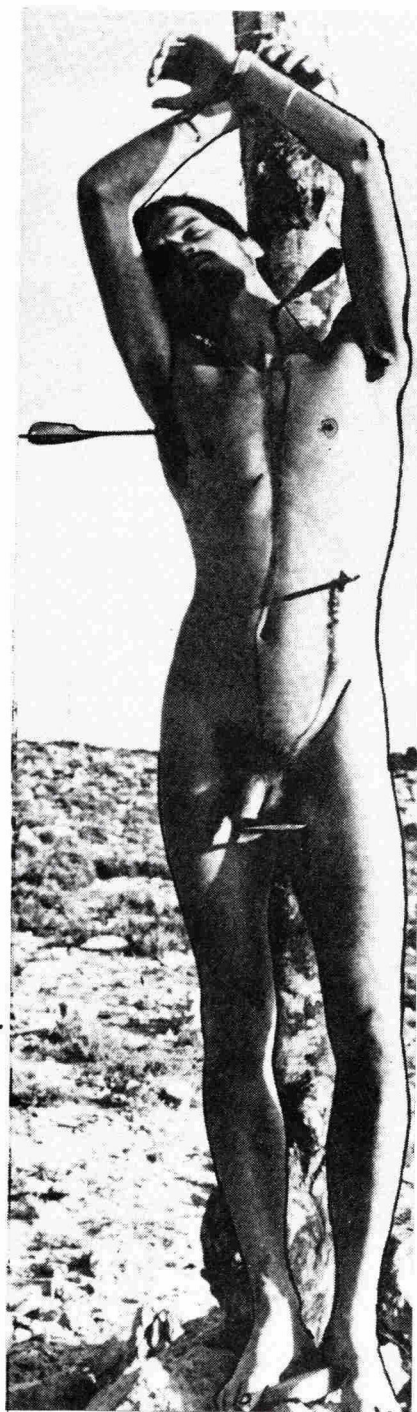
μία κοινωνία πού ὅσο ἀφορᾶ
τὸν σεξουαλικὸ τομέα λει-
τουρgeῖ ὀχι μὲ βάση τὴν α-
πόλυτα ἐλεύθερη ἀτομικὴ
ἐπιθυμία, παρὰ ἀπὸ τὸ ἓνα
μέρος μὲ ὅρια πού τὰ θέτει
ἡ παράδοση (θρησκεία) μὲ
τούς κανόνες τῆς κι' ἀπὸ
τὸ ἄλλο μέρος μὲ νόμους
"ἐκ τῶν ἀνωθε" (Ἀρχή, κρά-
τος).

Τυπικὸ παράδειγμα αὐτῆς τῆς
συνειδητῆς καὶ βίαιης κα-
τεύθυνσης αξιών καὶ ὁρέξεων
ἀπὸ τὸ διαπαιδαγωγικὸ πε-
ριβάλλον:

γεννιέται κανεῖς καὶ μεγα-
λώνει σύμφωνα μὲ τούς κανό-
νες καὶ τίς αξίες τῆς ὁποι-
ας κοινωνικῆς δομῆς καὶ τοῦ
ὁποιοῦ θρησκευτικοῦ δόγματος
στά ὁποία ἀνήκει. Αὐτές, οἱ
κοινωνικῆς δομῆς κι' αὐτὰ τὰ
θρησκευτικὰ δόγματα στὶς
λεπτομέρειες τους ἔχουν δια-
φορές. Στὴ βάση τους ὅμως
(οὐσία τους) παραμένουν κοι-
νά. Αὐτὴ ἡ βάση εἶναι (μετὰ
τὴ γέννηση ἐνὸς ἀνθρώπου) ἡ
ἀνατροφή του ἀπὸ γονεῖς, ἐκ-
κλησία, σχολεῖο καὶ κοινωνία.
Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἐνότητος
πού ὀνομάζεται ἀνατροφή (με-
γάλωμα), τὸ "πᾶντρεμα" τοῦ
μ' ἓνα ἄλλο ἄτομο τοῦ ἄλλου
φύλου.

Μ' αὐτὸ τὸ τρόπο γίνεται κα-
νεῖς πλήρες μέλος μίας κοι-
νωνίας βασισμένης στὴ παρα-
γωγικότητα, κομμάτι ἐνὸς
μεγαλοεμπνευσματικῆς συστή-
ματος. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀστι-
κὸ παραγωγικὸ σύστημα ὁ ο-
μοφυλόφιλος εἶναι, κατὰ τὸ
ἀντιπαραγωγικὸ καὶ ἀντικοι-
νωνικὸ στὴ λειτουργία του,
κατὰ πού ἔστω καὶ σέ εἰδι-

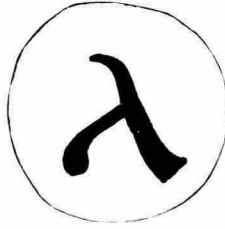
Προκαταβία γιὰ
τὴν Ἀπελευθέρωση
τῆς ὁμοφυλόφιλης
ἐπιθυμίας.
ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

κούς τομείς (π.χ. σεξουαλικότητα) αντιπαράκειται στην αστική κοινωνική λειτουργικότητα. Κάτι που δεν αναπαράγει.

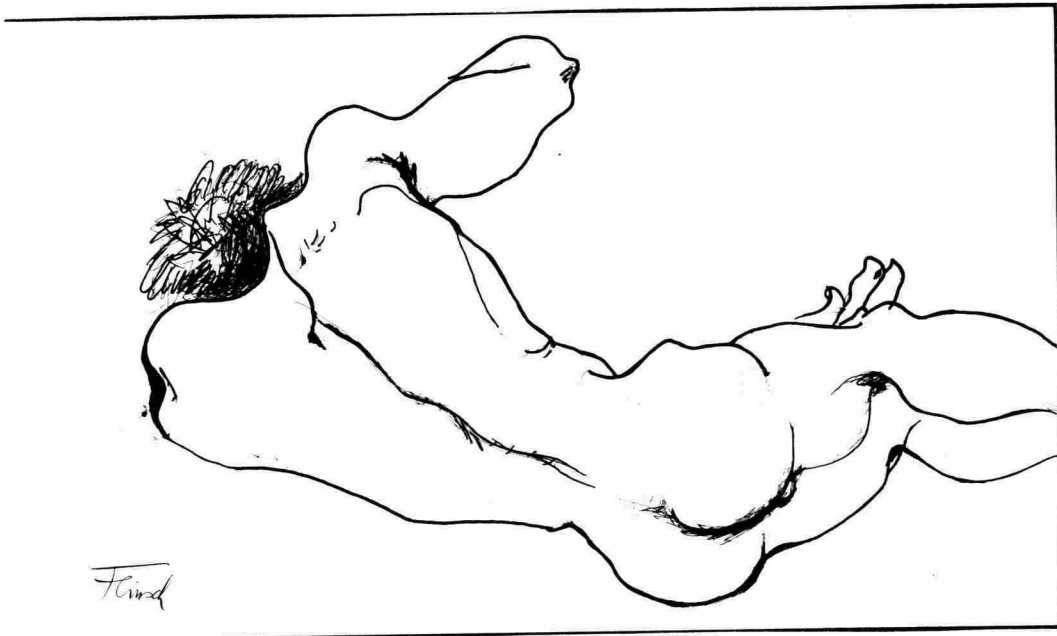
Οι ηθικοί κανόνες (ειδικά αυτοί που αφορούν τη σεξουαλικότητα) μεροληπτούν επίσης σε σημαντικά σημεία ενάντια σε ομάδες όπως οι γυναίκες, ομοφυλόφιλοι κ.α.

Αυτές οι λανθασμένες απόψεις που σε περιπτώσεις κρίσιμες μεταμορφώνονται σε απαγορεύσεις μέχρι και διωγμούς, είναι αποτέλεσμα α) του πουριτανισμού της κοινωνίας, β) της ιδεολογίας που βλέπει την σε-

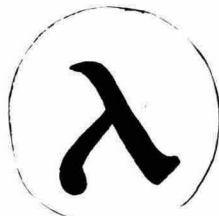
(1968) ανακαλύπτουν ότι το φθόριο στο πόσιμο νερό επηρεάζει τις πρώτες ύλες από τις οποίες δημιουργούνται οι σεξουαλικές ορμόνες, οδηγώντας έτσι στην ομοφυλοφιλία. Αυτή η απίθανη δοξασία ακολουθείται από το παράδειγμα της πόλεως του Σάν Φραντσίσκο (γνωστή για το ποσοστό ομοφυλοφιλίας της) που το νερό του περιέχει σε μεγάλη ποσότητα φθόριο. Μέσα σ' αυτό το κρηφούζιο αγνοίας, μύθου και ταμπού οι αβοήθητοι ομοφυλόφιλοι υφίστανται διωγμούς κάθε μορφής...

Στα χρόνια των ανακαλύψεων οι ιεραρχιστές αντιμετώπιζαν μνησικαμά τους ομοφυλόφιλους ινδιάνους πολεμιστές

ξουαλική ζωή μόνο από την τεχνική σκοπία και γ) την καθυστέρηση στην ανάπτυξη της σεξολογίας σαν επιστήμης και τη διάδοση της στις πλατειές μαζες. Αυτοί οι παράγοντες, σφιχτά συνδεδεμένοι μεταξύ τους, προκαλούν αντιδράσεις, οι οποίες με τη σειρά τους δημιουργούν ένα τείχος από λανθασμένες αντιλήψεις, διαιωνισμένους μύθους, μυστικισμό και αγνοία. Σ ένα βιβλίο του 18ου αιώνα με τίτλο "Απλές αιτίες για την αύξηση της σοδομίας στην Αγγλία" βρίσκει κανείς την ιταλική όπερα με την ολέθρια επιρροή της σαν αιτία ομοφυλοφιλίας.

Βέβαια, αυτό γράφτηκε τον 18ο αιώνα, αλλά τι να πει κανείς όταν "ιατρικές αυθεντίες" του 20ου αιώνα

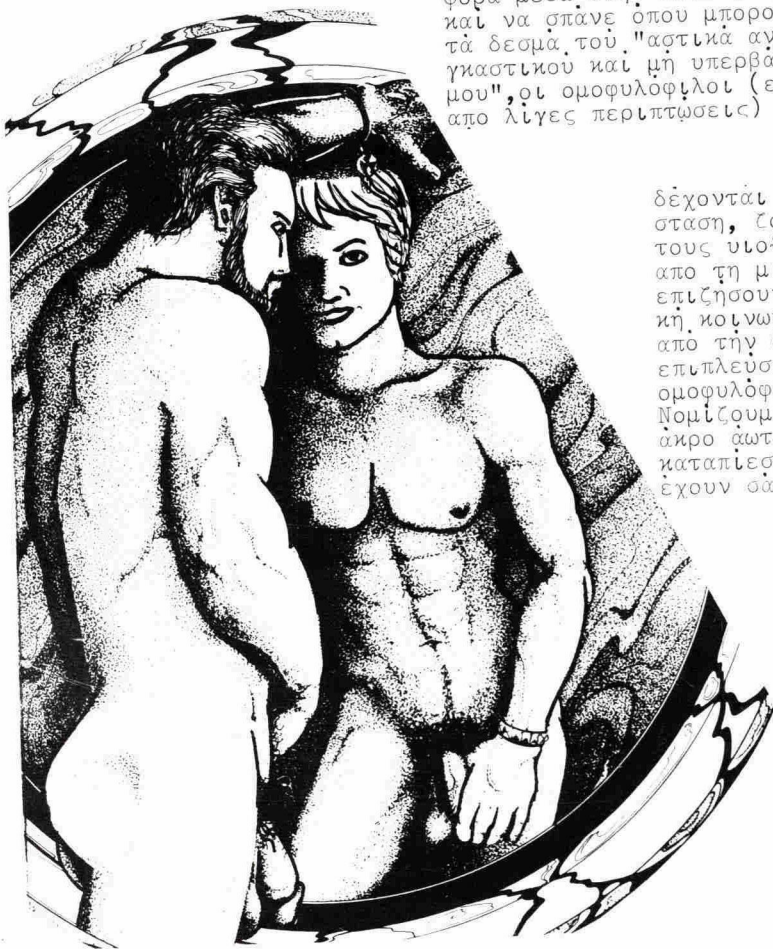
και αντιδρούσαν "αντιδραστικά" μπροστά στο φαινόμενο ανδρών "τραβεστί" που συνάμα ζούν αρμονικά με τις γυναίκες τους. Στα χρόνια των ναζιστών οι ομοφυλόφιλοι σπρωχνώνται μαζί με τους εβραίους στους θαλάμους αερίων. Η μόνη διαφορά είναι το ρόζ τρίγωνο στη θέση του εβραϊκού πεντάστρου. Ενώ τις πρώτες μέρες της σοβιετικής επανάστασης τα συνθήματα (ελεύθερο σεξ, ελεύθερος έρωτας) ήταν στην ημερήσια διάταξη οι σταλινικοί αργότερα αποκαλούν τους ομοφυλόφιλους (κοινωνικό κίνδυνο) και οι ομοφυλόφιλοι πληρώνουν τον τίτλο ακριβά. Ο Φράνκο με τον τυπικά αστικό-φασιστικό νομο (περι κοινωνικών κινδύνων και αναγομφωσής) για την προστασία της αστικής κοινωνίας από τα "περιθωριακά" της στοιχεία ρίχνει τους ομοφυλόφιλους στο ίδιο σακί με τις πιο

αλλοπρόσαλες κατηγορίες ανθρώπων, όπως προστατες, έμπορους, νερωντικων κλπ. Ο καρμανλής δημαγωγικός και ξεδιάντροπα συνφεύ τους ομοφυλόφιλους με τα αφροδίσια νοσήματα και ο Χομεϊνι τους εκτελεί μαζί με άλλους "εγκληματίες" όπως πόρνες και μοιχούς συζυγούς. Αυτά είναι μόνο μερικά παραδείγματα από τις χιλιάδες που μπορούμε να απαριθμήσου-

με και πού το μόνο που κατάφεραν είναι, από το ένα μέρος να αποκοιμήσουν τις μαζες απέναντι στο πρόβλημα και από το άλλο μέρος να συντείνουν σε εγκληματικό βαθμό στην ανάπτυξη του συναισθήματος της ενοχής στους ομοφυλόφιλους, στο ξύπνημα του διωκτικού αγχους στην πιο αίσχρη μορφή του. Αυτό δε το συναισθήμα ενοχής είναι που επαιξε και παίζει σημαντικό ανα-

σταλτικό ρόλο στην "απελευθέρωση" των ομοφυλόφιλων: οι ομοφυλόφιλοι -αποδιοπομπαίοι τράγοι κάθε είδους κοινωνίας δεξιάς ή αριστερής. Και ενώ άλλες μερίδες καταπιεσμένων κατάφεραν νωρίτερα να αντιστέκονται με διάφορα μέσα στην καταπίεση και να σπάνε όπου μπορούν τα δεσμά του "αστικού αναγκαστικού και μη υπερβάσιμου", οι ομοφυλόφιλοι (εκτός από λίγες περιπτώσεις) απο-

δέχονται παθητικά την κατάσταση, ζουν την διπλή ζωή τους υιοθετώντας διπλό ρόλο από τη μία πλευρά για να επιζησουν σε μια συντηρητική κοινωνική κατάσταση και από την άλλη πλευρά για να επιπλεύσουν στη δική τους ομοφυλόφιλη πραγματικότητα. Νομίζουμε ότι αυτό είναι το άκρο άκρο της αποδοχής της καταπίεσης, και τα άρθρα μας έχουν σαν σκοπό όχι μόνο την

αναίρεση των ενοχοποιητικών αφορισμών, και την καταγγελία απάνθρωπων και αντιδραστικών νόμων ενάντια στους ομοφυλόφιλους, αλλά και ένα δεύτερο εξίσου σημαντικό σκελος: την προσωπική επικοινωνία με κάθε ομοφυλόφιλο που τυχόν ζει γύρω μας, σαν ξεχωριστή προσωπικότητα και την βοήθεια στην περιπέτεια του καθενός για ανακάλυψη αυτοκαθορισμένης ταυτότητας και επιβολή αυτονομημένης παρουσίας.

κερδη

ΚΡΙΣΗ

κερδη

ΚΡΙΣΗ

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

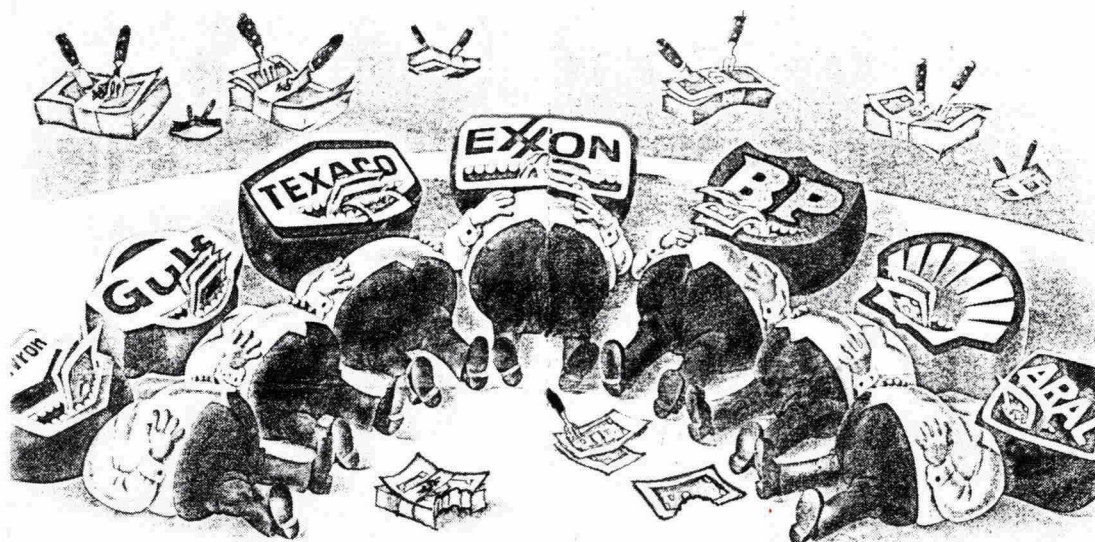
κερδη

ΚΡΙΣΗ

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

ΚΕΡΔΗ

ΚΕΡΔΗ

Μετά τό 1973 παρατηρείται ετή διεθνή αγορά μία "ενεργειακή κρίση". Τό ερώτημα πού μπαίνει είναι άν αυτή ή κρίση είναι πραγματική ή δημιουργείται τεχνητά από τούς ενδιαφερομένους δηλ. μονοπώλια καί χώρες παραγωγής πετρελαίου.

Σ' αυτό τό διάστημα όλος ό κόσμος νομίζει ότι οι πηγές πετρελαίου έχουν σχεδόν στερέψει καί σάν συνέπεια ότι τά διεθνή μονοπώλια θά πάψουν νά υπάρχουν. Πράγματι οι OPEC χώρες διπλασιάζουν ή καί ακόμα τετραπλασιάζουν τίς τιμές τού μαύρου χρυσού. Τό αποτέλεσμα ήταν τά μονοπώλια, εκμεταλευόμενα τό πανικό καί τήν σύγχυση τού κόσμου νά αυξήσουν παράλληλα καί αυτά τίς τιμές τους, έτσι ώστε νά δημιουργήσουν τέτοια κέρδη πού νά αρχίζουν νά επεκτείνουν τίς επενδύσεις τους καί στους άλλους κλάδους τής βιομηχανίας. Απ' τήν μία μεριά οι διε-

θνείς εταιρείες κατάλαβαν ότι δέν μπορούν νά διαλύσουν τόν συνασπισμό τών χωρών πού ανήκουν στό OPEC καί καλύτερα θά ήταν νά συνεχίσουν τήν συνεργασία μαζί τους. Απ' τήν άλλη οι OPEC χώρες κατάλαβαν ότι χωρίς τά μονοπώλια δέν θά μπορούσαν νά ανεβάσουν καί νά κρατήσουν τίς τιμές στά ύψη. Η συνεργασία θά ήταν τό καλύτερο καί γιά τούς δύο.

Η κατάσταση στήν Περσία ήταν γιά τίς εταιρείες μία ακόμα ευκαιρία γιά νά κάνουν υπερκέρδη. Τό πέσιμο τού Σάχη καί τής δικτατορίας σέ συνδυασμό μέ τήν ανέγδοτη στάση τού αγιατόλ-λαχ Χομέϊνι νά κρατήσει σέ ορισμένα ύψη τίς ποσότητες εξαγωγής πετρελαίου, δημιουργεί πανικό στό καταναλωτικό κοινό. Ο φόβος ότι τά αυτοκίνητα θά μείνουν από βενζίνη στό δρόμο αυξάνει τήν ζήτηση τού πετρελαίου.

Οι διεθνείς εταιρείες, γνωρίζοντας ότι θά επέλθει αύξηση τής τιμής τού πετρελαίου, στέλνουν ακόμα καί τά τελευταία τους τάνκερ πρós αναζήτηση τού μαύρου χρυσού. Τότε ακόμη η επίσημη τιμή ήταν 14,54 δολ. τό βαρέλι.

Τά γεμάτα πλέον τάνκερ παίρνουν διαταγή γιά σιγανή πορεία". Έτσι χρειάζονται γιά τήν απόσταση Περσικού Κόλπου-Ρόττερνταμ περίπου 2,5 μήνες, ενώ κανονικά ή ίδια διαδρομή δέν διαρκεί παραπάνω από 4 εβδομάδες.

Όταν οι OPEC χώρες τόν Ιούλιο τού 1978, όπως αναμενόταν από τά μονοπώλια, αύξησαν τίς τιμές τού βαρελιού από 14,54 σέ 18 δολ. οι αποθηκευμένες ποσότητες πήραν 15 δις σε κατομμύρια μάρια αξία παραπάνω μέσα σέ μία νύχτα.

Δέν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ή κρίση στήν Περσία έφερε μεγάλα κέρδη

στις διεθνείς εταιρείες πετρελαίου. Μερικά παραδείγματα θα πείσουν και τους πιο δυσκολόπιστους.

Η EXXON, θυγατρική εταιρεία της γερμανικής ESSO εξοικονόμησε μέσα στους μήνες Ιούλιο έως Σεπτέμβριο 2,07 δισεκατομμύρια μάρκα, δηλ. παραπάνω από τα διπλάσια των αντιστοίχων μηνών του προηγούμενου χρόνου. Στόν αντίστοιχο χρόνο η MOBIL OIL ανεβάζει τα κέρδη της κατά 131% και η TEXACO κατά 158%. Παρόμοιού αριθμοί ακούγονται απ' τις γερμανικές εταιρείες. Η ESSO AG κάνει 160 εκατομμύρια μάρκα καθαρά κέρδη μέχρι τον Σεπτέμβριο του '79 ενώ η MOBIL OIL υπολογίζει για ολόκληρο τό '79 με παραπάνω από 300 εκατομμύρια μάρκα.

Είναι φανερό ότι "ενεργιακή κρίση" δεν υπάρχει, απλώς και μόνο δημιουργή-

ται τεχνητά έλλειψη για να ανεβαίνουν όλο και πιο ψηλά οι τιμές.

Μια λογική ερώτηση θα ήταν: πού πάνε όλα αυτά τα κέρδη; Φυσικά όχι σε κρατικούς φόρους, αλλά απλώς τα κέρδη φέρνουν άλλα κέρδη. Η EXXON τοποθετεί ένα δισεκατομμύριο μάρκα στα λατομεία χαλκού της χιλής, μια χώρα που δίνει σιγουριά σε όλες τις διεθνείς εταιρείες ενώ η δεύτερη στο κόσμο εταιρεία παραγωγής χαλκού περιέρχεται στα χέρια των αμερικανικών κοντσέρνων πετρελαίου.

Ο απλός καταναλωτής που θα ήθελε να ξεφύγει από τα χέρια των κοντσέρνων πετρελαίου ξαναβάζοντας μπρός την καρβουνόσομπα έχει μεγάλη ατυχία γιατί πέφτει στα χέρια μιας άλλης εταιρείας που είναι θυγατρική της BP.

Μεγάλο μέρος όμως από τα κέρδη των διεθνών μονοπωλίων τοποθετούνται στην ερευνα καινούργιων μορφών ενεργείας. Διότι όσο ακριβότερο γίνεται τό υγρό χρυσάφι, τόσο μεγαλύτερες δυνατότητες κερδοσκοπίας ανοίγονται στις διάφορες άλλες μορφές ενεργείας.

Η έρευνα στην ηλιακή ενέργεια, στην παραγωγή βενζίνης από διάφορες άλλες φυσικές και χημικές ουσίες, στο φάξιμο για ουράνιο βρίσκονται σε ανεπτυγμένο στάδιο. Απλώς και μόνον περιμένουν την κατάλληλη στιγμή για να μπουν στην εφαρμογή, τότε δηλαδή που θα μπορέσουν να φέρουν τα ψηλότερα δυνατά κέρδη.

εξαπλωση

των ατομικών οπλων

Τό φθινόπωρο του '79 ένας αμερικανικός δορυφόρος σημείωσε μία ατομική έκρηξη στη Νοτιοαφρικανική Ένωση. Ήταν η πρώτη δοκιμή ατομικής βόμβας από τους νοτιοαφρικανούς που είχε κατασκευασθεί από τους ίδιους. Στην κατασκευή βοήθησε τό γερμανικό κράτος στέλνοντας γερμανούς επιστήμονες, με αντάλλαγμα τόν εφοδιασμό του σε Ουράνιο από την ΝΑΕ.

Φυσικά η κυβέρνηση τους διέφευσε τό γεγονός βρίσκοντας διάφορες δικαιολογίες. Μέ την απόκτηση της δυνατότητας παραγωγής ατομικής βόμβας γίνεται αμέσως η ΝΑΕ τό ισχυρότερο καθεστώς στην Αφρική, ένα καθεστώς που είναι υπέρ των φυλετικών διακρίσεων, υπέρ των ξαφνικών επιθέσεων στα γειτονικά κράτη, εναντίον κάθε προοδευτικής κίνησης στην Αφρική.

Μόνο που δεν είναι μοναδική ή ΝΑΕ που δείχνει τόσο ενδιαφέρον για την ατομική

βόμβα. Υπάρχει μία σειρά χωρών, όπως τό Πακιστάν, η Βραζιλία, η Αργεντινή, χώρες όπου οι στρατιωτικοί επιδιώνονται σε πολυδάπανα στρατιωτικά έργα βυθίζοντας τόν πληθυσμό όλο και πιο πολύ στην υπάρχουσα μιζερία του.

Ονειρο των στρατηγών είναι η απόκτηση ισχύος στην περιοχή τους δια μέσου της ατομικής βόμβας. Γιατί πάντοτε όλα τα κράτη θέλανε να έχουν αυτό τό ισχυρό όπλο, με επακόλουθο να γεμίσει η γή με εργοστάσια παραγωγής ατομικών βομβών, ένα όχι και τόσο ευχάριστο επακόλουθο για τόν πληθυσμό της. Οι "κύριοι" που εξαπλώνουν τα εργοστάσια παραγωγής ατομικών βομβών έχουν ήδη έτοιμα τα ατομικά τους καταφύγια σε περίπτωση ενός παγκοσμίου πολέμου και κατά σύμπτωση είναι οι ίδιοι τύποι που υπογράφουν συμφωνίες για τόν "πυρηνικό αφοπλισμό".

ΚΑΤΑΝ-ΑΛΩΣΗ

Στό δούπερ-μάρκετ χαϊδεύει
τ' αυτιά απ' αλή μουσική
γιατί χαρούμενοι
Σπύρο! πιάσε χαμογελο και πιάσε τὸ κλινεζ-
αγοράζουν περισσότερα,
ἀχρηστα

Εκατομμύρια δραχμές
δούπερ βενζίνη,
ταξίδια στὴν Ἑυρώπη καὶ ὅλη τὴ βφαίρα

Αναγκομηπώμενοι αγκώνες παντοῦ
"Ετοιμοὶ νὰ γερῶσουν,
για ν' ἀνέβουν.

Καλπάζει ἡ Κατανάλωση
μὲ στόχο τῆς τῆ Δύση

Φτιάχνοντας κοιλιές
τάχα ἀπολιτικές
Φτιάχνοντας ἀνθρώπους
πλαστικούς
Ισοπεδώνοντας

ΜΕΡΙΚΟΥΣ τοὺς φάγατε!

η "στοργή" των γερμανικών αρχών για τα παιδιά των ξένων

Στις 15 και 16 Δεκεμβρίου '79, διοργάνωσε μία "διεθνής" επιτροπή για τó έτος τού παιδιού στη Στουτγκάρδη συνέδριο "ειδικών" στο οποίο συζητήθηκαν μέσα στις ομάδες εργασίας που δημιουργήθηκαν, διάφορα θέματα που αφορούν τά ξένα παιδιά στην Δ. Γερμανία, και τó σπουδαιότερο, η "ενσωμάτωσή" τους στα γερμανικά σχολεία.

Χαρακτηριστικός ήταν ο τρόπος μέ τόν οποίο λειτούργησε τó συνέδριο, καθώς και ο σκοπός τής διοργάνωσής του.

Στις ομάδες εργασίας προσκλήθηκαν μόνο επιστήμονες και "ειδικοί" υπέρμαχοι τής αναγκαστικής ενσωμάτωσης. Η επιλογή τέτοιων ειδημόνων, θά έκανε δυνατό νά βγούν μέσα από τις ομάδες εργασίας συμπεράσματα υπέρ αυτού τού σχολικού μοντέλλου, και έτσι νά εμφανιστεί πρós τά έξω σαν η πιό σωστή λύση για τήν εκπαίδευση τών ξένων παιδιών.

Μ'αυτόν τόν τρόπο δικαιώνονται και οι προθέσεις τής γερμανικής κυβέρνησης, νά εντάξει τά ξένα παιδιά στις γερμανικές σχολικές τάξεις, αφού "ακούσει" και τήν γνώμη γονιών και ειδικών.

Ένα παράδειγμα τού πώς διοργανώθηκε τó συνέδριο και ποιούς σκοπούς σκόπευε νά εξυπηρετήσει, είναι τó ότι και τά τρία άτομα που προσκλήθηκαν από τήν Φρανκφούρτη και διεύθυναν ομάδες εργασίας, είναι γνωστοί υποστηρικτές τής αναγκαστικής ενσωμάτωσης.

Κανένας εκπρόσωπος από τούς πολυάριθμους συλλόγους γονέων δέν προσκλήθηκε και δέν θά συμμετείχε στις ομάδες εργασίας, αν δέν έπαιρνε ο ίδιος τήν πρωτοβουλία νά πάει.

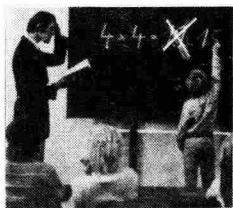
Όπως φάνηκε σ'όλες τις διαδικασίες τής πανηγυρικής αυτής εκδήλωσης, βασικός σκοπός της ήταν η δημιουργία εντύπωσης ότι η γερμανική κυβέρνηση ενδιαφέρεται και προσπαθεί νά λύσει τά προβλήματα τών ξένων παιδιών μέ τόν καλύτερο δυνατό τρόπο.

Αλλά ποιό πανηγυρικό συνέδριο έλυσε τά προβλήματα για τά οποία συγκλήθηκε; Αυτό που καταφέρνει είναι νά σιεπάξει τήν έλλειψη τού ενδιαφέροντος αυτών που προσποιούνται ότι θέλουν τήν λύση τους.

Αυτή ήταν η μία όψη τού συνεδρίου. Η άλλη όψη ήταν η μαζική και επίμονη επέμβαση τών γονιών σέ ορισμένες ομάδες εργασίας. Εκεί δήλωσαν τήν απόφασή τους ότι δέν είναι διατεθειμένοι, νά ανεχτούν τόν εμπαιγμό τών γερμανικών αρχών. Όχι μόνο αυτό, αλλά έκαναν και συγκεκριμένες προτάσεις για τήν λύση τού προβλήματος τής μόρφωσης τών παιδιών τους. Η αδιακώποι εμπαιγμοί τών γονιών από τις γερμανικές εκπαιδευτικές αρχές, η αδιαφορία τών αρμόδιων ελληνικών αρχών, η περιφρόνηση τών απόψεών τους από τά μαζικά μέσα ενημέρωσης, αλλά και η δυσφήμισή τους απ'αυτά τούς αναγκάζουν νά αντιδράσουν ενεργά. Βλέπουν ότι για νά ακουστούν οι απόψεις τους πρέπει νά εκμεταλλευτούν τó συνέδριο. Μπαίνουν απρόσκλητοι στις ομάδες εργασίας, και παίρνουν ενεργά μέρος σ'αυτές.

Ξέρουν ότι οι απόψεις τους και τά αιτήματά τους, πάλι κινδυνεύουν νά μὴν ακουστούν στη γενική συνέλευση. Εκεί θά γινόταν τó πανηγυρικό κλεισίμο τού συνεδρίου, μπρός σέ όλο και τηλεόραση. Εκ-

το μοντέλλο Σταϊνχαϊμ

Τό πρόβλημα τής σχολικής μόρφωσης τών ξένων παιδιών δέν λύθηκε μέ τήν δημιουργία τών προπαρασκευαστικών τάξεων, ούτε λύνετε μέ τό ρίξιμό τους στίς γερμανικές τάξεις. Η μιζέρια στήν σχολική μόρφωση τών παιδιών συνεχίζεται νά υπάρχει. Εκεί όπου αντιμετωπίστηκε σοβαρά τό θέμα, χάρη στήν πρωτοβουλία γονιών καί δασκάλων, δημιουργήθηκαν προϋποθέσεις πού δίνουν τήν ευκαιρία στά παιδιά νά μορφωθούν μέ τόν καλύτερο δυνατό τρόπο.

Μιά ικανοποιητική λύση στό σχολικό πρόβλημα δίνει ένα σχολείο στό Σταϊνχαϊμ (Χανόου). Εκεί εφαρμόζεται τό δίγλωσσο εκπαιδευτικό σύστημα γιά Ιταλόπουλα, μέ βασική γλώσσα διδασκαλίας τήν Ιταλική. Πέρα από τήν σωστή θεωρητική βάση τού μοντέλλου αυτού τό αίτημα τών γονιών γιά μιά εκπαίδευση μέ βάση τήν μητρική γλώσσα, δικαιώνεται από τήν επιτυχία λειτουργίας του καί τίς δυνατότητες πραγματοποίησής του.

Τό μοντέλλο αυτό θέλουμε νά τό παρουσιάσουμε σέ γενικές γραμμές παρακάτω, γιατί νομίζουμε ότι είναι ένα αξιόλογο παράδειγμα πού μπορεί νά εφαρμοστεί καί σέ άλλα σχολεία, γιά άλλες εθνικότητες.

Τό σχολείο τού Σταϊνχαϊμ επισκέπτονται σήμερα γύρω στά 240 Ιταλόπουλα, πού διδάσκονται από 8 Ιταλούς καί 16 Γερμανούς δασκάλους. Οι περισσότεροι από τούς Ιταλούς δασκάλους μιλάνε καί τίς δύο γλώσσες. Ένα από τά βασικώτερα στοιχεία τής λειτουργίας του είναι η συνύπαρξη Ιταλικών καί γερμανικών τάξεων στό ίδιο κτίριο.

Τό πρόγραμμα διδασκαλίας δέν διαφέρει από τό αντίστοιχο τών γερμανικών τάξεων. Τά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά στοιχεία τών Ιταλικών τάξεων είναι η γλώσσα διδασκαλίας, η μέθοδος διδασκαλίας καί τά περιεχόμενα. Εκτός από τά κανονικά μαθήματα στίς Ιταλικές τάξεις τά παιδιά παρακολουθούν (6 ώρες τή βδομάδα) εντακτικά τμήματα τήν εκμάθηση τής γερμανικής γλώσσας.

Τά τμήματα αυτά σχηματίζονται από τούς μαθητές όλων τών τάξεων, ανάλογα μέ τίς γνώσεις τους στή γερμανική γλώσσα καί ανεξάρτητα από τήν ηλικία τους. Ο κύκλος τών μαθημάτων στά τμήματα διαρκεί έξι μήνες. Αν όμως ένα παιδί, λόγω τής ηλικίας του ή τής επιμέλειάς του βελτιώνει τά γερμανικά του μέ γοργό ρυθμό, τότε τού δίνεται η δυνατότητα νά προχωρήσει στό ανώτερο τμήμα

καί πρίν περάσουν οι 6 μήνες.

Είναι σημαντικό νά αναφέρουμε ότι στά τμήματα αυτά εφαρμόζεται μέθοδος διδασκαλίας, ειδική γιά τήν εκμάθηση ξένων γλωσσών. Τά παιδιά τής πρώτης τάξης εξασκούνται στή γλώσσα παίζοντας.

Η συμμετοχή στό μάθημα τής γερμανικής δέν βαθμολογείται. Ένας καλός βαθμός στά γερμανικά γιά ένα παιδί πού γιά οποιοδήποτε λόγο έχει δυσκολίες στήν εκμάθηση τής γλώσσας π.χ. γιατί ηρθε στά μέσα τής χρονιάς από τή χώρα του, θά μπορούσε νά γίνει αιτία νά μείνει τό παιδί στάσιμο.

Μετά τό μάθημα τής γερμανικής γλώσσας (γίνεται κάθε μέρα τή πρώτη ώρα) τά παιδιά πηγαίνουν στίς κανονικές τους τάξεις.

Εκεί :

- διδάσκονται τήν μητρική τους γλώσσα μία ώρα κάθε μέρα από Ιταλό δάσκαλο
- ιστορία, γεωγραφία καί θρησκευτικά γίνονται στή μητρική γλώσσα από Ιταλούς δασκάλους πού κατέχουν τά γερμανικά. Επειδή δέν έχουν εκδοθεί ακόμα βιβλία μέ περιεχόμενα προσαρμοσμένα στίς ανάγκες τών παιδιών, χρησιμοποιούνται καί Ιταλικά καί γερμανικά βιβλία

- τά φυσικομαθηματικά γίνονται συνήθως από Γερμανούς δασκάλους πού κατέχουν καί τά Ιταλικά.

Βασικά χρησιμοποιούνται τά γερμανικά βιβλία παράλληλα όμως καί τά Ιταλικά. Έτσι γίνεται ή εκμάθηση τής ορολογίας καί στίς δύο γλώσσες, καθώς καί σύγκριση τών διαφορετικών μεθόδων πού χρησιμοποιούνται στίς δύο χώρες, π.χ. στά μαθηματικά (σύμβολα, αριθμητικές πράξεις). Τό παιδί μπορεί νά χρησιμοποιεί τή γλώσσα καί τόν τρόπο πού τό διευκολύνει, να συμμετέχει ενεργά στό μάθημα

- τά τεχνικά, μουσική καί γυμναστική διδάσκονται στή γερμανική κοινά μέ τά συνομήλικα Γερμανάκια.

Η βαθμολογία γίνεται μέ βάση τό γερμανικό σύστημα καί μέ παράλληλη μετάφραση στό Ιταλικό σύστημα βαθμολόγησης. Τά ξένα παιδιά παίρνουν τά ίδια ενδεικτικά μέ τά Γερμανάκια. Παράλληλα επιδιώκεται ή έκδοση ενδεικτικών καί στίς δύο γλώσσες. Στά ενδεικτικά αναφέρεται ό ιδιαίτερος τρόπος διδασκαλίας καί ή συμμετοχή τών παιδιών στά γερμανικά τμήματα. Τά ενδεικτικά αυτά αναγνωρίζονται καί στίς δύο χώρες.

Θεσεις της Συντονιστικής Επιτροπης των Συλλογων Ελληνων Γονεων και Κηδεμονων

Φρανκφουρτης "Αθηνά"

F-Hoechst

Offenbach/M

Από τότε που ήρθατε στην Γερμανία μέχρι σήμερα δεν άλλαξε τίποτα στην κοινωνική μας κατάσταση. Κανένα σκεδόν δικαίωμα παραμένω. Ο νόμος για τους αλλοδαπούς εξακολουθεί να εκφοβίζει και να καθορίζει αυτή την κατάσταση (βασικά υποχρεώσεις για μας, απαρξίες-κιες επεμβάσεις τους κράτους στη ζωή μας, ελάχιστα δικαιώματα).

Οι γερμανικές αρχές δεν παύουν να "ροπατανδίζουν την "ενσωμάτωση" των ξένων εργατών στην γερμανική κοινωνία.

Δέν τερθούν κανένα,

- όσος εξακολουθεί να ισχύει ο νόμος για τους αλλοδαπούς
- όσος δέν παίρνουν κανένα μέτρο που να δίνει περισσότερα δικαιώματα στους ξένους εργάτες. **Ιδιαίτερα** τό δικαίωμα παραμονής και εργασίας.

Ενσωμάτωση των ξένων εργατών σημαίνει έξοδα, παροχή ελευθεριών και δικαιωμάτων, αλλαγή της στάσης των γερμανικών αρχών απέναντι στους ξένους, αναξέωση της θέσης τους, ότι η Γερμανία δέν είναι χώρα μεταναστευσης, αλλά τόπος προσωρινής διαμονής.

Εμείς τασόμαστε ανεπιφύλαχτα υπέρ της ενσωμάτωσης στην γερμανική κοινωνία.

Γιατί για μας ενσωμάτωση θά μεί:

- περισσότερα δικαιώματα,
- δικαίωμα παραμονής και εργασίας,
- δικαίωμα ψήφου σε δημοτικό τοπικό επίπεδο,
- κατάργηση των διακρίσεων σε βάρος μας π.χ. μεία- μένος επίδομα τέκνων (KINDERGELD),
- κατάργηση του νόμου για τους αλλοδαπούς.

Αυτός που ευκαιστικά δέν θέλει την ενσωμάτωση είναι οι γερμανικές αρχές. Γιατί αρνούνται να μας δώσουν άλλες τις ελευθερίες και τά δικαιώματα που θά έκαναν πράξη αυτή του συνεχώς υπόδοχονται.

ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ

Η σχετική ολοκληρωτική έλλειψη δικαιωμάτων δέν επι- τρέπει στους γονείς να προγραμματίζουν μακρόχρονα τον τόπο και χρόνο παραμονής τους στην Γερμανία. Τό γεγονός αυτό θ' έπρεπε να είναι τό κίνητρο για όλα τά μέτρα των γερμανικών αρχών που αφορούν τά παιδιά μας. Καί να είναι ή βάση στην αντιμετώπιση του σχελικού προβλήματος.

Τό αντίθετο συμβαίνει.

Εφαρμόζεται αυτό που ονομάζουν ενσωμάτωση στα γερ- μανικά σχολεία. Πώς εφαρμόζεται όμως αυτή στην πρά- ξη. Διαλύουν τις ελληνικές "προπαρασκευαστικές" τάξεις (VORBEREITUNGSKLASSEN) και υποχρεώνουν τά παιδιά να φοιτήσουν σε κανονικές γερμανικές τάξεις. Οι γονείς μιλάνε για αναγκαστική ενσωμάτωση επειδή εφαρμόζεται για όλους και δέν υπάρχει καμιά άλλη δυνατότητα.

Ετσι τά παιδιά, ξεκομμένα από τη μητρική τους γλώ- σσα και τον εθνικό τους πολιτισμό, αντιμετωπια με- να ξένο πολιτισμό και πατριμένα σε ένα ξένο οχο- λικό περιβάλλον είναι αναγκασμένα κάποτε να υπού- φουν, να χάσουν την πολιτιστική τους ταυτότητα, να αφομοιωθούν.

Πρύν διαλύσουν οι γερμανικές αρχές τις προπαρακευ- στικές τάξεις, δέν παίρνουν κανένα μέτρο, σιά σχολεία που τά ρίχνουν, που να επιτρέπει στα παιδιά να δια- τηρήσουν την εθνική τους ταυτότητα, αλλά και να αντιμετωπίσουν ενδεχόμενη ενσωμάτωσή τους στο οχο- λικό σύστημα της πατρίδας τους.

Πάλι οι γονείς αναγκάζονται να αγωνιστούν για να εξασφαλίσουν στα παιδιά τους τουλάχιστον τη δίδακα- λία της μητρικής γλώσσας. Πράγμα που είναι και τε- χνικά πολύ δύσκολο, μετ και τά παιδιά διασκορπίζον- ται σε διάφορα σχολεία.

Αλλά και η συμμετοχή των παιδιών στα μαθήματα, μέσα στις γερμανικές τάξεις, συνοδεύεται από αξιόποστα εμπόδια. Δέν τους γίνεται προετοιμασία όχι μόνο γλωσσικά αλλά ούτε και για την αντιμετώπιση του νέου περιβάλλοντος.

Τά παιδιά απομονώνονται μέσα στις τάξεις αυτές, συ- νέπεια τόσων προκαταλήψεων ενάντια στους ξένους όσος και της φυσιολογικά μειωμένης τους απόδοσης. Επόμενο είναι η ανάπτυξη της προσωπικότητάς τους να επιρρεαστεί αρνητικά.

Αυτό που οι γερμανικές αρχές δήθεν προσταφούν να αποφύγουν με την επιβολή της αναγκαστικής ενσωμά- τωσης, γίνεται η καθημερινή πραγματικότητα των παιδιών μας:

τ δ γ κ ε τ ι θ και μέσα στις γερμανικές τάξεις.

Αλλά και τό επιχείρημα, ότι η αναγκαστική ενσωμά-
τωση βοηθάει τὰ παιδιά μας νά αποκτήσουν περισσό-
τερα εφόδια γιά τήν επαγγελματική τους αποκατάστα-
ση, σκοπό έχει νά παραπλανήσει τούς γονείς, απο-
κρύβοντάς τους τήν έλλειψη κάθε σοβαρής προσπάθειας.
Είναι εδωλο νά αποδειχθεί, ότι τὰ παιδιά τών ξέ-
νων εργατών περισσότερο ακόμα και από τὰ παιδιά
τών γερμανών συναδέσφων τους είναι καταδικασμένα
νά καταλήξουν στήν κατώτερη βαθμίδα του γερμανικού
σχολικού συστήματος, στήν HAUPTSCHULE.
Αλλά και αυτό δέν είναι σίγουρο. Γίνονται σκέψεις
στίς γερμανικές τάξεις σέ ειδικά σχολεία γιά καθυ-
στερημένα παιδιά (SONDERSCHULEN). Η αρχή έγινε
κιόλας.
Και από τήν HAUPTSCHULE δέν οδηγεί κανένας δρόμος
στό Πανεπιστήμιο ή σέ ανώτερες σχολές. Τό πολύ σέ
μιά επαγγελματική σχολή.

Η ανεργία όμως, πού δέρνει τή γερμανική νεολαία,
η έλλειψη θέσεων μαθητείας επαγγελματιών (LEHRSTEL-
LEN), η προτίμηση Γερμανών, όπου υπάρχουν ελεύθε-
ρες, καταδικάζει τὰ παιδιά μας στό τέλος νά μπο-
ρούν νά γίνουν μόνο ανειδίκευτοι εργάτες.
Είναι ο ρόλος πού τούς προορίζουν οι γερμανικές
αρχές, η γερμανική κοινωνία, τό γερμανικό κεφάλαιο.

Αν φύγουμε γιά τήν Ελλάδα ή μάς διώξουν, επειδή η
οικονομική κατάσταση τό επιβάλει, δημιουργούνται
ανυπέριθτα εμπόδια στήν κοινωνική και επαγγελματι-
κή αποκατάσταση τών παιδιών.

Πολλοί γονείς, γιά νά αποτύγουν αυτό τό δόλημα,
αναγκάζονται νά στείλουν τὰ παιδιά τους σέ συγγενείς
στήν Ελλάδα ή νά επιστρέψουν πρόωπα.
Η αναγκαστική ενσωμάτωση, βοήθεια γιά γονείς και
παιδιά;

Γιατί δέν εφαρμόζουν και γιά τὰ παιδιά
μας τό σχολικό σύστημα πού ισχύει γιά
πιδ προνομιούχες μειονότητες, όπως τούς
Δανούς και τούς Αμερικάνους, όπου η μη-
τρική γλώσσα παίζει καθοριστικό ρόλο
στή μόρφωση τών παιδιών!

Είδαμε γιατί οι γερμανικές αρχές προσπαθούν νά επι-
βάλουν τήν αναγκαστική ενσωμάτωση. Σ' αυτή τους τήν
προσπάθεια όμως βρίσκουν συνεργασία και από ελληνι-
κή πλευρά: οργανώσεις και πρόσωπα, πού ισχυρίζονται
ότι εκπροσωπούν τούς Έλληνες.
Κάνουν ότι ακούν τή γνώμη τους, και μ' αυτό τόν τρό-
πο αποφεύγουν νά αντιμετώπισουν τή γνώμη και τὰ αι-
τήματα τής συντριπτικής πλειοψηφίας τών ελλήνων
γονιών.

Η διάσπαση πού δημιουργούν αυτοί οι παράγοντες μόνο
τά συμφέρει, οντα του γερμανικού κράτους ωφελεί.

Αλλά και τό ελληνικό κράτος δέν έπαψε ποτέ νά μάς
βλέπει αποκλειστικά σάν πηγή συναλλάγματος, αδια-
φορώντας απόλυτα γιά τὰ προβλήματά μας.
Διη του υποχρέωση είναι νά εξασφαλίσει σιούς νεα-
ρους πολίτες του τό δικαίωμα νά μορφωθούν στή μη-
τρική τους γλώσσα, σέ συνεννόηση με τό γερμανικό
κράτος.
Οχι όμως δέν κάνει τίποτα πρὸς αυτή τήν κατεύθυνση,
αλλά και κροϊδεύει με τούς εκπροσώπους του τούς
γονείς, δίνοντας υποσχέσεις πού δέν πραγματοποιούν-
ται ποτέ.

Ενώ η Ευαγγελική Εκκλησία πρωτοστατεί στήν προσπά-
θεια γιά τήν αναγκαστική ενσωμάτωση, η Ορθόδοξη
όχι μόνο δέν κάνει τίποτα γιά νά βοηθήσει τούς γο-
νείς, αλλά, εγκαταλείποντας παλιότερες θέσεις της,
ευθυγραμμίζεται όλο και περισσότερο με τή θέση τών
γερμανικών αρχών.

Εμείς, οι Έλληνες γονείς, καταλάβαμε ότι δέν έχου-
με νά περιμένουμε βοήθεια από κανένα. Κράτος ή υπέρ-
θυνες αρχές. Για νά επιβάλουμε υποφερτές προϋποθέ-
σεις γιά τήν αποκατάσταση τών παιδιών μας, πρέπει
νά αγωνιστούμε όλοι μαζί και νά αναγκάσουμε τίσ
ελληνικές και τίσ γερμανικές αρχές νά εκπληρώσουν
τίς συνταγματικά κατοχυρωμένες υποχρεώσεις τους
απέναντί μας.

T I Θ E A O Y M E

- Σχολεία, πού επιτρέπουν σέ κάθε στιγμή τή συνέχιση
τής σχολικής φοίτησης τών παιδιών μας στήν Ελλάδα
-άν φύγουμε ή μάς διώξουν - αλλά και εδώ - άν μεί-
νουμε περισσότερο καιρό.

- Βασική γλώσσα διδασκαλίας πρέπει νά είναι η ελλη-
νική.
Η γερμανική γλώσσα πρέπει νά μαθαίνεται σωστά και
νά χρησιμοποιείται παράλληλα με τήν ελληνική, στά
μαθήματα πού πρέπει τό παιδί νά κατέχει τήν ορολο-
γία και στίς δύο γλώσσες.

- Μαθήματα, όπου η επίδοση πού βασίζεται στή γλώσσα
δέν παίζει αποφασιστικό ρόλο (όπως γυμναστική, μου-
σική, τεχνικά) νά γίνονται μαζί με τὰ γερμανάκια.

- Για να γίνει αυτό αλλά και για να υπάρχει συνεχής επαφή και συνεργασία των παιδιών, πρέπει μέσα στα γερμανικά σχολεία να δημιουργηθούν ελληνικές τάξεις. Έτσι είναι δυνατό πραγματικά να αποφύγουμε τη δημιουργία γκέιτο, αφήνοντας την πρωτοβουλία στα παιδιά να διαμορφώσουν μόνά τους τις σχέσεις τους.
- Από τις τάξεις αυτές τα παιδιά πρέπει να παίρνουν απολυτήρια που θα είναι ισοδύναμα με το γερμανικό και με το ελληνικό. (παραδείγματα λειτουργίας τέτοιων τάξεων υπάρχουν και είναι νομικά κατοχυρωμένα).
- Σε τέτοιου είδους τάξεις θα μπορούσαν να εξελιχθούν και οι υπάρχουσες ελληνικές προπαρασκευαστικές τάξεις. Γι' αυτό πρέπει να αντισταθούμε αποφασιστικά σε κάθε προσπάθεια να τις διαλύσουν, απαιτώντας τη μετατροπή τους σε τάξεις που δουλεύουν με βάση τις παραπάνω αρχές.
- Εκεί, όπου οι προπαρασκευαστικές τάξεις διαλύθηκαν και τα παιδιά, διοικημένα σε διάφορα σχολεία δεν μεταβαίνουν κόν ελληνικά, απαιτούμε σ' αυτό βήμα την συγκέντρωσή τους σε ειδικά σχολεία, όπου θα λειτουργήσουν μαθήματα διδασκαλίας της μητρικής γλώσσας.
- Πιστεύουμε ότι τα τωρινά ελληνικά βιβλία δεν είναι τα πιο κατάλληλα για τη μόρφωση των παιδιών μας. Η ιδιαίτερη κατάσταση μας - ελληνες εργαζόμενοι σε γερμανικό περιβάλλον - επιβάλλει άλλα περιεχόμενα από αυτά που διδσκονται στα σχολεία της πατρίδας μας.
- Τα περιεχόμενα των βιβλίων που θα χρησιμοποιούν τα παιδιά μας, πρέπει να διέπονται από δημοκρατικό πνεύμα και να εμπνέουν συμπάρασταση στους αγώνες του εργαζόμενου λαού.
- Πρέπει να ακούν την ικανότητα της κριτικής και να στρέφονται ενάντια σε ωβινιστικές, ρατσιστικές και φασιστικές αντιλήψεις.

Εμείς οι γονείς προσπαθούμε οργανωμένα μέσα από τους Συλλόγους μας να πραγματοποιήσουμε αυτά που αναφέραμε παραπάνω. Οι Σύλλογοί μας δεν είναι όργανο κανενός κόμματος, δεν εξυπηρετούν τους σκοπούς καμιάς πολιτικής οργάνωσης, αλλά προσπαθούν αυτόνομα να συμβάλουν στην λύση του σχολικού προβλήματος των παιδιών μας. Πολλοί υποστηριχτές της αναγκαστικής ενσωμάτωσης διαδέχουν ότι είμαστε εθνικιστές, σωβινιστές, φασίστες. Κι αυτό τη στιγμή που πολλά από τα μέλη μας πήραν μέρος ενεργά στον αντιδικτατορικό αγώνα.

Τί αποσκοπούν οι συμπατριώτες αυτοί με την τακτική τους; Συκοφαντώντας μας για φασίστες υπονοούν ότι οι λύσεις που προτείνουν οι ίδιοι είναι "δημοκρατικές", "προοδευτικές". Έτσι δεν νοιώθουν αναγκασμένοι να αντιμετωπίσουν τα επιχειρήματά μας.

Θέλουν να εκφοβίσουν πολλούς απληροφόρητους συμπατριώτες, που θα ήθελαν να γνωριστούν μαζί μας, γιατί έχουν το ίδιο πρόβλημα.

Περισσότερο από όλους εξυπηρετεί αυτή η συκοφαντία τις γερμανικές αρχές, που την χρησιμοποιούν σ' αν πρόφαση για να μην ασχοληθούν με τα δίκαια αιτήματά μας.

Δηλώνουμε κατηγορηματικά ότι διαχωρίζουμε τη θέση μας από κάθε προσπάθεια για εκμετάλλευση του αγώνα μας για στενά κομματικά συμφέροντα. Δεν θα ανεχτούμε να μας εκπροσωπούν άτομα που με οποιονδήποτε τρόπο έχουν ή είχαν κάποια φασιστική δραστηριότητα.

Τελειώνοντας τονίζουμε ότι το μόνο πράγμα που μας κάνει να αγωνιζόμαστε μέσα από τους Συλλόγους μας είναι η αγάπη, το ενδιαφέρον και ο φόβος για το μέλλον των παιδιών μας.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

ΣΧΟΛΙΑ . . .

ΕΜΕΙΣ

Διαβάσαμε
στον
«οδηγητή»

№ 247 II.5.79

→ Πρέπει να το πούμε χωρίς πε-
ρίφραση, αναμετρώντας τις εϋθύ-
νες μας και τις εϋθύνες κάθε προ-
οδευτικής δύναμης στο νεολαιίστι-
κο κίνημα: Αυτή η ιδιαίτερη, η μα-
χητική συμβολή των νέων στο φι-
λειρηνικό κίνημα, δεν έφτασε ακό-
μη στο επίπεδο που απαιτούν οι ση-
μερινοί κίνδυνοι για την Ειρήνη.

Και οι κίνδυνοι αυτοί υπάρχουν.
Οι μεγάλες επιτυχίες των φιλειρηνι-
κών δυνάμεων, με πρωτομάχους
την ΕΣΣΔ και τις άλλες σοσιαλι-
στικές χώρες, δεν πρέπει να οδη-
γούν σε επανάπαυση. Ο ιμπερια-
λισμός δεν άλλαξε φύση. Οι πιο
μαύρες δυνάμεις του δραστηριο-
ποιούνται, έντεινουν τους εξοπλι-
σμούς.

και στον

ΡΙΖΟ-
σπάστη

29.12.79

Ο Γ.Γ. της Κ. Ε. του ΚΚΣΕ,
Πρόεδρος του Προεδρείου του
'Ανωτάτου Σοβιέτ της ΕΣΣΔ,
σ. Λεονίντ Μπρέζνιεφ, άπηύθυ-
νε τηλεγράφημα προς τον Γ.Γ.
της Κ.Ε. του Λαϊκού Δημοκρα-
τικού Κόμματος, Πρόεδρο του
'Επαναστατικού Συμβουλίου και
πρωθυπουργό της Α. Δ. 'Αφγαν-
ιστάν, Μπαμπράκ Καρμάλ, στο
όποιο τον συγχάρει, εγκάρδια
για την έκτασή του από όντα-
τα κόμματικά και κρατικά όρι-
ώματα της χώρας του.
"ΕΕ όνόματος της σοβιετι-
κής ήγεσίας κι από μένα προ-
σωπικά —άναφέρεται στο τηλε-
γράφημα— σας εύχουμαι μεγα-
λές επιτυχίες στην πολυπλευρή
δράση σας, για τó καλό του φί-
λου αφγανικού λαού. Είμαι βέ-
βαιος ότι στις τωρινές συνθή-
κες, ό λαός του 'Αφγανιστάν θα
μπορέσει να υπερασπίσει τις κα-
τακτήσεις της απρίλιανής έπα-
νάστασης, την κυριαρχία, άνε-
ξαρτησία και έθνική άξιοπρέπεια
του νέου 'Αφγανιστάν.

Με την εκλογή σαν προέδρου της Δημοκρατίας του Κάρστενς (παλιού μέλους της NSDAP, του κόμματος των ναζί) και την υποψηφιότητα του Στράους για καγκελάριος στις εκλογές του 80, σαν κοινού υποψηφίου της CDU/CSU, δημιουργείται το ντουέτο, απομάχων και κρυφοθαυμαστών του τρίτου Ράιχ, που πιθανόν να παίξει αποφασιστικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις της δεκαετίας του 80.

Ο Στράους, που αφού μέσω επιβιασμών (ότι το κόμμα του η CSU δεν θα ανεγνώριζε άλλον κοινό υποψήφιο της αντιπολίτευσης) παραγκώνησε τον προτεινόμενο από την CDU Άλμπρεχτ, ξεκινάει τον αγώνα του προς την κορυφή σαν εκφραστή των "σκληρών" του δυτικογερμανικού κεφαλαίου. Όπως ο ίδιος είχε αναφέρει, σε παλιότερο λόγο του, ότι τότε μόνο θα δεχόταν την υποψηφιότητα, όταν σε κρίσιμες στιγμές το έθνος (πιο κοντά στην αλήθεια το καπιταλιστικό σύστημα) θα τον χρειαζόταν σαν σωτήρα.

Και πράγματι δεν μπορεί να θεωρηθεί τυχαίο γεγονός η εμφάνιση ενός προσώπου γνωστού για τις συμπάθειες του προς ρατσιστικά και δικτατορικά καθεστώτα (Ν. Αφρική, Χιλή), σαν υποψηφίου καγκελάριου, αν κυττάξει κανείς τα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα το καπιταλιστικό σύστημα (εργεργιακή κρίση, νομισματική αστάθεια, οξυμμενος ανταγωνισμός κλπ.), προβλήματα, που ανοίγουν την προοπτική μεγαλύτερων πολιτικών, και κοινωνικών κρίσεων και συγκρούσεων.

Η εμφάνιση λοιπόν του Στράους σαν υποψηφίου σημαίνει από τη μία στο επίπεδο της αστικής πολιτικής, την προσπάθεια των καπιταλιστικών κύκλων να σπρώξουν ή να διευκολύνουν την SPD σ' αυτές τις "κρίσιμες" στιγμές να πάρει ουσιαστικά τις θέσεις του Άλμπρεχτ, κι απ' την άλλη, γενικότερα και με την προοπτική σοβαρότερων οικονομικών και κοινωνικών κρίσεων, να κρατήσει ανοιχτές και να προετοιμάσει λύσεις αυταρχικές.

Ήδη η SPD-FDP κυβέρνηση με διάφορες μεθόδους και μέσα (όπως π.χ. απαγορεύσεις, εργασίας εναντίον αριστερών, καταπάτηση στοιχειωδών δικαιωμάτων πολιτικών κρατούμενων και των δικηγόρων τους, νόμους έκτακτης ανάγκης για την καταπολέμηση μαζικών απεργιών, δημιουργία ισχυρού αστυνομικού μηχανισμού κ.α.), έχει θέσει τις βάσεις για τέτοιες λύσεις. Πάνω σ' αυτές τις βάσεις λοιπόν θα μπορούσε ο Στράους

ΤΟ ΝΙΟΥΕΤΟ ΚΑΙ ΟΙ «ΣΩΤΗΡΕΣ»

νά "εξελιξει" το δυτικογερμανικό μοντέλλο προσθέτοντας την ανοικτή καταπάτηση και εξόντωση κάθε αντίθετης άποψης, χτύπημα ή διάσπαση των συνδικάτων ή το θάσιμο τους σε απόλυτο έλεγχο, διόγκωση των καταπιεστικών μηχανισμών, κλπ. κλπ.

Στόν δε πολίτη αυτό που απομένει είναι μια πλασματική διαλογή μεταξύ "προοδευτικού" και "αντιδραστικού". Μια απάτη, που στην τρέχουσα ορολογία λέγεται "Εκλογές". Ήδη οι προεκλογικοί αγώνες έχουν αρχίσει. Τα πνεύματα οξύνονται, ντομάτες πεφτούν, απειλές ακούγονται, γίνονται φασαρίες. Οι πολίτες ασκούν τα πολιτικά τους δικαιώματα. Τό θέαμα βροσκει, την ενσάρκωση του σ' αυτό το φιάσκο που λέγεται εκλογές. Οι πολίτες αφού παρακολουθήσουν με προσοχή από τη θέση του θεατή τό ρόλο του κάθε "σωτήρα" επί της πολιτικής σκηνής, σκεφτικοί μπροστά στη ποικιλία που τους προ-

σφέρεται, θα σπάσουν τό κεφάλι, τους προσπαθώντας να διαλεξουν τη καλύτερη λύση. Πανούκλα ή χολέρα; Με πρόσωπα αποφασιστικά και απόλυτη συναίσθηση του καθήκοντος θα τρέξουν στις κάλπες για να εκλέξουν τό μορφότερο έκτρωμα. Έως ότου οι λαοί όλου τού κόσμου δεν αποκτήσουν συνείδηση της θέσης τους, δεν μετατρέψουν την απόγνωση τους σε μίσος και καταστροφική μανία ενάντια σε κάθε καταπίεση, δεν γκερεμίσουν τό οικοδόμημα τού οργανωμένου θεάτρου που παίζεται σε βάρος τους, η τακτική της αποπλάνησης και ή αφοσίωση στους έκ των άνωθεν "σωτήρες" θα βρίσκουν πάντα πρόσφορο έδαφος.

MONTELLAO ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Εργατικά Συνδικάτα
καί Ασφάλεια

Νά πού η δημοκρατία διευρύνεται κάθε μέρα σ' αυτή τήν χώρα. Μέ δηλώσεις του γίνεται γνωστό ένα καινούργιο τμήμα του Συνδικάτου Δημοσίων Υπηρεσιών καί Μεταφορών (ΟΤΥ): τό τμήμα τής Υπηρεσίας Προστασίας του Συντάγματος. Ασφάλεια δηλαδή. Μυστική αστυνομία, όπως όλες του κόσμου.

Τίποτα τό περίεργο ως εδώ(;)
Μεροκαματιάρες κι αυτοί, σκληρή η ζωή.

Ποιοί είναι οι καινούργιοι συνδικαλιστές;
Η υπηρεσία τους είναι "ο φύλακας του Συντάγματος". Στόχος της, κυρίως, όλες οι γκρούπες καί τά κόμματα τής εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, οι αριστεροί δάσκαλοι (BE-RUFSSVERBOTE), οι αριστεροί φοιτητές, οι αριστεροί δημόσιοι υπάλληλοι. Πού είναι ο μελλοντικός κίνδυνος για τή χώρα.

Καλά ως εδώ.
Καί τά Συνδικάτα τά ίδια φρόντισαν μέ ειδική τους απόφαση τήν απομάκρυνση όλων αυτών των στοιχείων από τίς γραμμές τους. Ελα όμως πού η Ασφάλεια αυτή θέλει νά προστατέψει ριζικά τή χώρα καί τό Σύνταγμα. Γίνεται γνωστό ότι όλα τά στελέχη των Συνδικάτων ελέγχονται συστηματικά από τήν υπηρεσία αυτή. Σέ πολλά εργοστάσια δέν προσλαμβάνονται εργάτες, επειδή είναι δραστήριοι συνδικαλιστές

Εκατοντάδες τά θύματα. Πληροφοριοδότης των εργοδοτών: η Υπηρεσία Προστασίας του Συντάγματος. Πολλοί συνδικαλιστές διαμαρτύρονται για τήν "πλατειά" ενότια πού προωθείται από τήν ηγεσία των Συνδικάτων. Ο καταδότης καί τό θύμα αγναλιά;
Η ηγεσία δέν βλέπει πού είναι τό πρόβλημα.

Τό τμήμα των Συνδικάτων, όπου είναι οργανωμένοι οι τύποι τής Ασφάλειας (ποτέ δέν τους είδε κανείς, είναι οργανωμένοι μυστικά!) δήλωσε, ότι καί στον τομέα τής παραγωγής είναι αναγκαίος ο αποτελεσματικός έλεγχος καί η μάχη ενάντια σέ αυτούς πού επιβουλεύονται τήν ησυχία καί τήν τάξη.

Εσύ κοιμάσαι. Αλλά η Ασφάλεια δουλεύει για τήν ασφάλειά σου Μέρα νύχτα.

Μόνο πού, παρόλες τίς προσπάθειες, νομίζουμε ότι υπάρχουν κενά καί σ' αυτό τον τομέα. Είναι καιρός νά δημιουργηθεί μία Ασφάλεια, πού θά φροντίζει για τήν ασφάλεια τής Ασφάλειας.
Καί μία κι αυτοί πού θά υπηρετούν σ' αυτό τό νέο σώμα θά ναι απλοί εργαζόμενοι, μεροκαματιάρες, οποσδήποτε θά χει μέρος καί γι αυτούς στό Συνδικάτο. Για νά διευκολύνουν οργανωμένα τά συμφέροντά τους.

Προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε.
Οι σύντροφοί σας ασφαλίτες θά φροντίζουν νά χετε όλοι τό ίδιο βήμα.

Γάτος - μασκώτ

όμηρος των

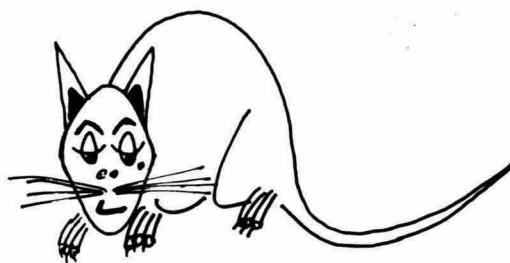
"Ταξιαρχιών"

Γάτο - μασκώτ πολυτελεστάτου εστιατορίου τής Ρώμης απήγαγαν οι "Ερυθρές Ταξιαρχίες" καί ζητούν ένα εκατομμύριο λιρέτες λύτρα, για τήν απελευθέρωσή του.

Πρόκειται για τόν γάτο - μασκώτ του εστιατορίου "Τσιάν", του οποίου ιδιοκτήτες είναι ο διάσημος Γάλλος ηθοποιός Αλαίν Ντελόν καί ο Ιταλός Τσένης. Οι "Ερυθρές Ταξιαρχίες" έστειλαν στους ιδιοκτήτες του εστιατορίου προκήρυξη μέ τό κόκκινο αστέρι, όμοια μέ εκείνη πού στέλνουν, για νά αναλάβουν τήν ευθύνη πολιτικών απαγωγών, μέ τήν οποία τους απειλούν για τά φρονήματά τους καί ζητούν ένα εκατομμύριο λιρέτες για τήν απελευθέρωση του γάτου.

"Ήταν ένας κοινός μαύρος γάτος, είναι αλήθεια, αλλά είχε κόκκινα μάτια", είπε ο κ. Τσένης.

Στό ταμείο του εστιατορίου συγκεντρώνονται χρήματα για τήν απελευθέρωση του γάτου. Τό Κομμουνιστικό Κόμμα, Ιταλίας πρόσφερε δέκα χιλιάδες λιρέτες, για νά σωθεί ο γάτος μέ τα κόκκινα μάτια.

Ο Γ.Γ. της Κ. Ε. του ΚΚΣΕ,
Πρόεδρος του Προεδρείου του
Ανωτάτου Σοβιέτ της ΕΣΣΔ,
σ. Λεονίντ Μπρέζνιεφ, απηύθυ-
νε τηλεγράφημα πρὸς τὸν Γ.Γ.
της Κ.Ε. τοῦ Λαϊκοῦ Δημοκρα-
τικοῦ Κόμματος, Πρόεδρο τοῦ
Επαναστατικοῦ Συμβουλίου καὶ
πρωθυπουργό της Λ. Δ. Αφγα-
νιστάν, Μπαμπράκ Καρμάλ, στὸ
ὁποῖο τὸν συγχαίρει ἐγκάρδια
γιὰ τὴν ἐκλογὴ του στὰ ἀνώτα-
τα κομματικά καὶ κρατικά ἀξι-
ώματα τῆς χώρας του.
«Ἐξ ὀνόματος τῆς σοβιετ-
κῆς ἡγεσίας καὶ ἀπὸ μένα προ-
σωπικά — ἀναφέρεται στὸ τηλε-
γράφημα — σὺς εὐχομαι μεγά-
λες ἐπιτυχίες στὴν πολὺπλευρη
δράση σας, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ φί-
λου ἀφγανικοῦ λαοῦ. Εἶμαι βέ-
βαιος ὅτι στίς τωρινές συνθη-
κες ὁ λαὸς τοῦ Αφγανιστάν θά
μπορέσει νὰ ὑπερασπίσει τίς κα-
τακτήσεις τῆς ἀπριλιανῆς ἐπα-
νάστασης, τὴν κυριαρχία, ἀνε-
ξαρτησία καὶ ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια
τοῦ νέου Αφγανιστάν».

Πισοβπάετς

29.12.79

**... μαθεῖτε νὰ βλέπετε
ἀντὶ νὰ κοιτάτε σα χαζοὶ ...**

b. brecht